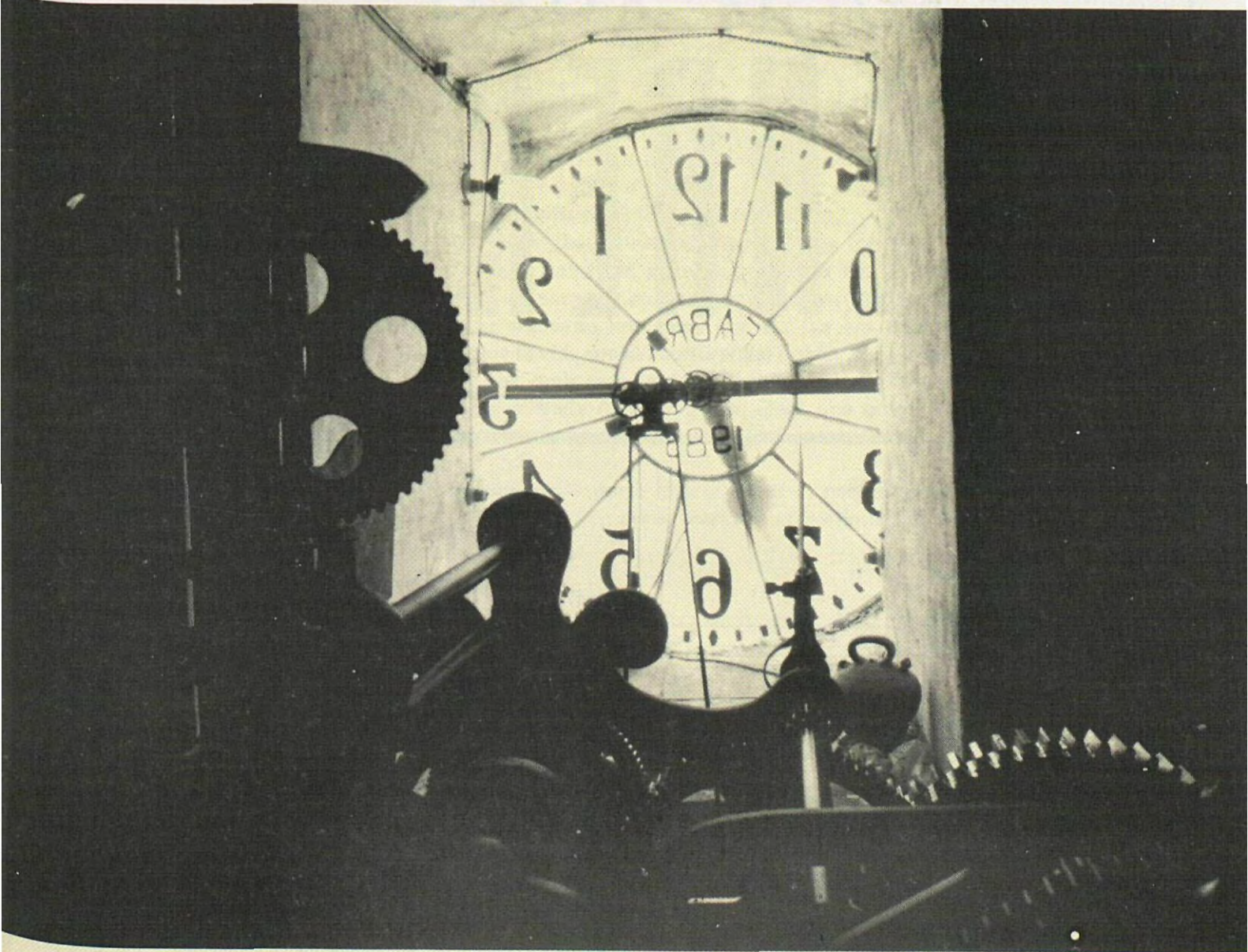

BUTLLETÍ DE LLAGOSTERA

NUM. 41 – SETEMBRE-OCTUBRE DEL 1985

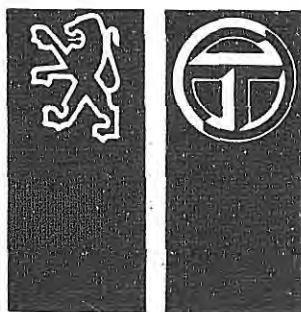
EDITAT PER L'ASSOCIACIO DE VEÏNS

- * *Rellotge nou, campanes velles*
- * *Entrevista Quim Planella*
- * *Primer casament civil al Jutjat de Pau de Llagostera*

L'ENRENOU

Pub

**PEUGEOT
TALBOT**

Garatge

Emili Roget

Ctra. Girona a Sant Feliu, Qm. 19,500

Telèfon 83.01.67

LLAGOSTERA

**garden center
costa brava**

JARDINERIA

Martinez

Tel. 83.04.62

Ctra. Comarcal km. 25,7 (Girona-S. Feliu Guixols)

LLAGOSTERA (Girona)

PÒRTIC

SABA NOVA

Els qui coneixen d'aprop el funcionament intern del Butlletí, saben que periòdicament sorgeixen unes crisis que ens fan plantejar des de la necessitat de cercar nous col·laboradors, fins a la possibilitat de deixar de fer la publicació. Normalment aquestes situacions s'han anat superant amb l'entrada de gent nova, amb sentit de compromís per a una tasca col·lectiva.

No obstant, i a pesar del considerable nombre de membres que integren el col·lectiu, estem davant una nova situació que fa perillar la continuïtat. Motius lògics com els estudis, feines de moltes hores i un cert cansament dels col·lectivistes, fan abandonar una mica una tasca que ara per ara encara creiem imprescindible en el teixit de la vida social i cultural del poble.

Aquest número surt molt més tard de l'habitual. Això ens porta a la reflexió de què cal una nova entrada de saba fresca. Gent que estigui motivada per les lletres, per dir i fer coses, per seguir mantenint una línia viva, creativa i imaginativa.

Sempre hem mantingut la porta oberta, i ens és necessària la participació de tots. La tasca desenvolupada fins ara es mereix una continuïtat.

Col·lectiu de Redacció

Sumari

- 1 - Foto portada, Josep Jovanet
- 3 - Pòrtic
- 4-7 - Quim Planella "Director de Teatre"
- Primer casament civil a Llagostera
- 8-11 - Coses del poble
- 12 - Temps i Coses, P. Parés C.
- 13 - Plana de gresca, Teve
- 14 - "La malaltia de l'alcoholisme", R. Draper
- 15 - "La rebel·lió d'en Plàcid", E. Ramionet
- 16 - Reformes al Casal, M. Vall-Ilosera
- 17 - "Els vicis gruixuts", Ll. Canyigueral
- 18-19 - "Relotge nou, campanes velles"
- 20-21 - Infantil
- 23 - Parlem de Catalunya, F. Falivene
- 24 - Síntesi cronològica..., E. Soler V.
- 25 - "L'enigma de l'esperit humà", J. Vila
- 26-29 - Plaça del Castell o de l'Església, Rosa
- 29-30 - "D'onze a dotze", Josep Calvet
- Poesia de Montse Albertí
- 31 - "La revolució permanent", J.V.B.
- 32 - Esports
- 33 - Futbito..., Lluís Vert
- 34 - Mots Encreuats

COL·LECTIU DE REDACCIÓ

Esteve Barceló, Ramon Brugulat, Concepció Buhigas, Pere Cañigueral, Vicenta Casamitjana, Mercè Carbó, Albert Comas, Núria Comas, Maria Teresa Grau, Josep Jovanet, Maria Lloent, Isabel Mestras, Cesc Nuell, Jaume Riera, Roser Rodas, Elena Roget, Xavier Ruiz, Joan Ventura, Ruth Vert, Anna Viñas.

Llagostera, Setembre - Octubre 1985

Núm. 41

Dirigit pel Col·lectiu de Redacció.

Editat per l'Associació de Veïns
Apartat, 54 - LLAGOSTERA

Imprimeix: Gràfiques DUCH - Cassà

Dipòsit Legal: GE-300/1980

El Col·lectiu de Redacció vol respectar la llibertat d'expressió i la diversitat d'opinions.

El Col·lectiu de Redacció no es responsabilitza necessàriament de les opinions dels col·laboradors i no es compromet a que tots els escrits rebuts siguin publicats.

Tanmateix s'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Col·lectiu ha de ser sabedor del nom de l'autor.

Per raons d'espai, el Col·lectiu de Redacció es reserva el dret de resumir el contingut fonamental dels escrits.

QUIM PLANELLA

«Director de Teatre»

—Pots definir que és per a tu el teatre i que representa per a la teva vida?

—Crec en el que he dit sempre, el teatre és un art. El que no és mai és un negoci. De tota manera, és un art, que de tant en quan pot arribar a ser un petit negoci. I és mitjà d'expressió increïble, que aglutina molts arts diferents en un de sol. El teatre ha estat com un full en blanc per escriure-hi el que penso i per donar a conèixer a la gent les meves idees i manera de pensar”.

—Com surt l'afició?

—L'afició per fer teatre no surt perquè sí. Jo recordo quan vaig començar a fer-ne, però era molt petit. Hi ha gent que diu que els que fan teatre són persones egocèntriques i que per això els agrada sortir a l'escenari. No n'hi ha prou amb anar a escena i dir “ja sóc aquí”. Teatre és, per exemple, una gent que vaig veure a Sant Feliu: Un actor muntat dalt d'una grua deixava anar peixos, un altre caminava amb un lluç lligat amb una corretja, una noia tirava bosses de pintura vermella sobre un llençol blanc. Tot això són expressions, teatre d'imatges, que a la nit i en el moll de Sant Feliu, donava una sensació de quadre abstracte.”

—Però això que expliques no lliga gaire amb el que ha estat fins ara la teva trajectòria teatral.

—No lliga amb el que he fet a Llagostera. Teatralment he conegut més ambients i sempre he procurat fer a cada lloc el que pogués agradar a la gent. Llagostera, a més de fer-hi les coses que pensava podien agradar, ha servit de plataforma d'entrenament, on hi he provat moltes coses que no sabia si funcionarien.

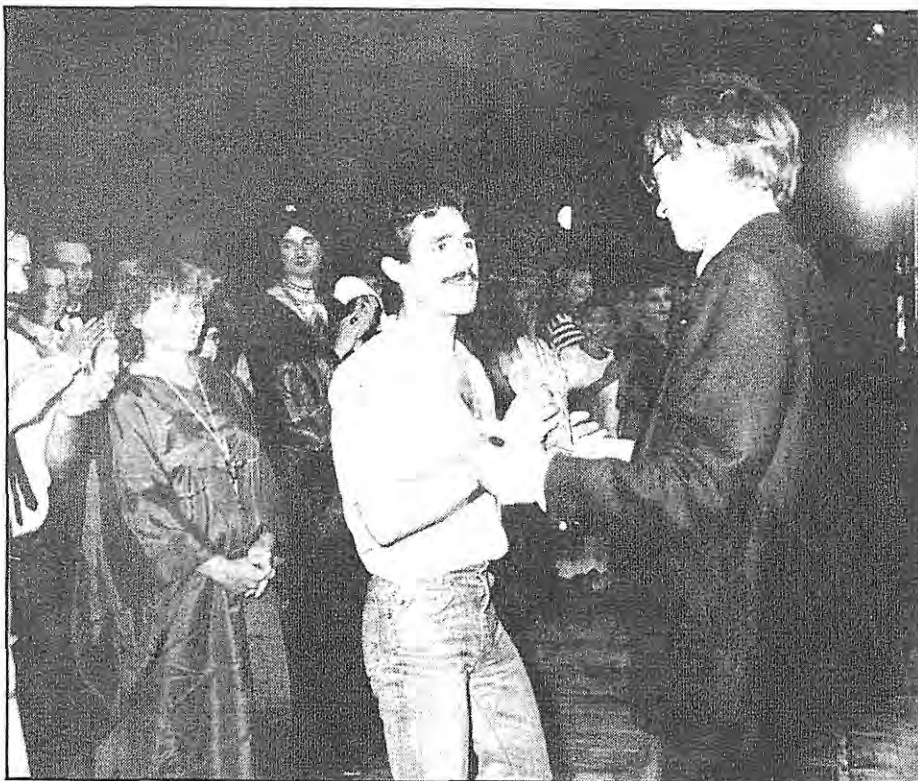
—A nivell local hi ha la imatge de Quim Planella conegut de tota la vida, però es desconeix el que hagi pogut fer a fora.

—A part de les moltes obres amb el Bell-Matí, “Jesucrist Superstar”, l'any

Tothom a Llagostera coneix en Quim Planella, però podem afirmar que ningú el coneixia prou bé. Amb aquesta entrevista ens hem acollit al que ell mateix explica sobre el turment i l'èxtasi, i hem arribat a “buidar” el personatge. Nosaltres, gairebé no diem res, en Quim ho explica tot.

De petit ja muntava companyies de circ, fins que va descobrir que el teatre era l'art més complet. Parla de la crítica, de l'actual crisi de creació, dels grups gironins, del rebuig a la gran ciutat, de la confiança que té en la gent de Llagostera, i ens diu que la paraula “artista” és molt gran.

—“Tota persona que treballa amb art, quan té la idea a la ment ratlla la perfecció. Després, sempre desitges que la teva obra fora quelcom més del que ha sortit”.

En Quim rep el trofeu per participar en el Festival Mundial del Teatre Amateur a Mònaco.

1978, va representar obrir-me les portes i les possibilitats de fer moltes coses. Era un teatre musical que aquí no s'havia escenificat, llevat de les glòries representacions de les Filles del Taper, que elevaria a la categoria de Sarsuela. Per representar J.S. vaig treballar amb gent que tenia una mitja d'edat de 14 anys. Jo en tenia 18. L'èxit va venir perquè era una cosa nova. Estava convençut que si representava una obra i feia coses estranyes, no podia agradar. Fent un incís, cal dir que el teatre musical sempre m'ha agradat.

Goodspell i Evita eren un repte, que em va significar un esforç molt gran. Quan es va estrenar Evita a Barcelona, vaig anar-hi per parlar amb el director Jaime Azpilicueta, i sense dir-li que també l'havia muntada, vam estar tota una tarda parlant-ne, de director a director, i va ser increïble fins a quin punt una obra condiciona dos directors a anar cap allà mateix”.

—Treballar amb actors aficionats, que a vegades ni tan sols havien fet teatre abans, quins avantatges i/o inconvenients comporta?

"Saps què passa? A mim'agrada molt conèixer la gent que treballa amb teatre, sobretot a les comarques gironines, on hi ha un ambient molt bo, Depèn de l'obra que realitzes, a vegades val més agafar gent novella, i partint de zero pots condicionar-la amb el que t'interessa. Altres, ha de ser gent experimentada. Tornant amb l'ambient gironí, m'agrada el teatre que fan, però no l'estil de teatre que practiquen. Tei, Tallaret, Inteatrex, són grups que han volgut fer coses, que han aportat coses noves, que són vàlids, però que també han conegut temps millors".

-Situats a Llagostera, com veus el panorama actual?

"A Llagostera som un dels pobles més afortunats, en tenir un grup de teatre fix com el d'en Quim Aiguabella, que està fent uns treballs realment importants. Les seves obres tenen un alt nivell, que s'ha de tenir en compte. A l'hora de valorar una persona que treballa en teatre s'ha de veure la seva iniciativa, el gust i la imaginació".

-En quin moment, vas adonar-te que el teatre havia de ser el camí per on volies enfocar la teva vida?

"Tot va ser un complement. Crec que la primera vegada que sortia a escena fou al Casino, amb una obra de teatre que havíem muntat amb un amic. Però abans ja havia organitzat dues companyies de circ i una companyia de titelles amb l'ignasi Casadesús, que recordo amb molta il·lusió ja que hi vam passar moltes hores treballant".

-Però l'afició surt espontàniament?

"La meua mare durant molt de temps va ser actriu de teatre, i me'n va anar parlant, em portava a veure espectacles, al cinema... A més, a la família hi ha altres precedents de gent que es dedicava al teatre".

-En aquests moments, estàs vivint del teatre?

"Ara, n'estic malvivint".

-Algun dia penses arribar a viure'n bé?

"No m'importa gaire, però tinc l'esperança de poder-m'hi dedicar plenament. Ara estic donant classes de música, ensenyant teatre al col·legi, treballant a la ràdio fent crítica de teatre i cinema, i el teatre em requereix una dedicació absoluta".

-El teatre ademés de ser un complet art expressiu, pot ser també un bon treball lúdic? Podem passar-ho bé fent teatre?

"Crec que les fases completes de creació no són passar-ho bé. Crear és treure quelcom que portes a dins. Passar del turment a l'èxtasi, i finalment a la buidor. Lluites per intentar transformar en un llenguatge teatral-literari, un sentiment que portes a dins. És un autèntic sofriment, i costa molt de sortir, a vegades. O quan ho fa, no t'agrada. El que passa, com deia Pasolini, "És molt maca una idea quan te la imagines i molt lletja quan la veus feta". Abans de començar sempre és perfecta, després sempre queda el regust de pensar que podia haver estat molt millor".

"Després queda la fase més dolenta.

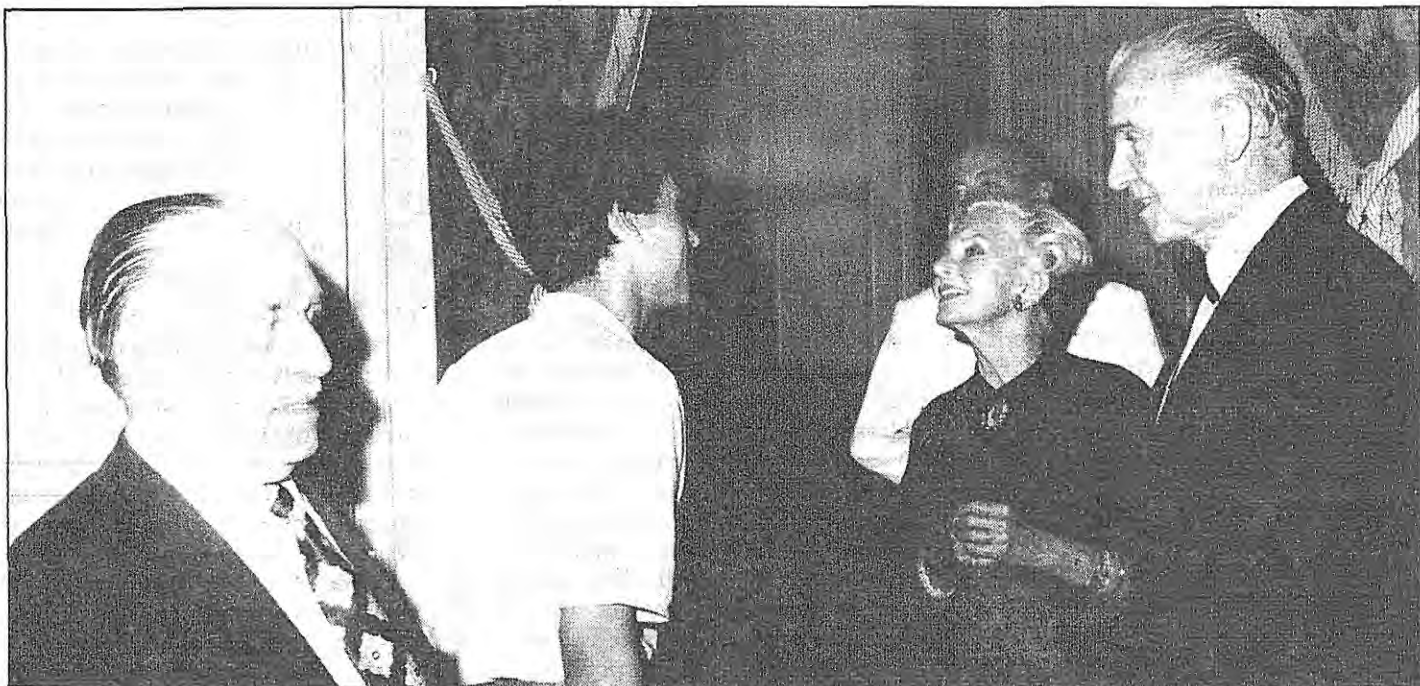
De cop i volta et sents totalment buit sense cap tipus d'idea, d'inspiració. Durant un temps prudencial —un mes—, el cos posa una mena de defensa natural per tornar a carregar les piles. Sembla que has acabat les idees però és una falsa alarma, aviat es tornarà a disparar. És allò que deia Miquel Àngel "Del turment a l'èxtasi".

-Parteixes d'una idea inicial i després la vas completant, o d'una gran idea que vas concentrant?

"Crec que passen les dues coses. Si per exemple he de muntar una obra per a una persona que hi posa els cèntims, miro de fer-ho segons aquell pressupost. El que no faig mai és imaginar un espectacle per sobre les possibilitats de què dispo. De tota manera, si els mitjans d'expressió són suficients, i com individu creador pots representar el que vols, es converteix en una felicitat, com si haguessis tingut un fill".

-I hi ha moltes ofertes d'encàrrecs per a obres determinades?

"Encara que les idees surtin de dintre, també es pot treballar per encàrrec, però per a les persones que estem en el món de l'art, són dos plantejaments molt diferents. Jo no podria ser productor perquè gastaria més diners dels que podria recuperar. Però sempre que jugués amb els meus cavers, posaria tot el que em fes falta per a l'espectacle. En el fons ets un esclau de la teua pròpia obra".

La princesa Antoniette de Mònaco saluda a Quim Planella una vegada acabada la representació d'Imagina!

IMAGINA!

L'estrena de Imagina! a Llagostera, omplí el teatre del Casino.

(Foto: B. N.)

—Arribem al darrer espectacle, com surt la proposta d'anar a Mònaco?

"L'associació internacional de teatre amateur, em va dir primer per anar a un festival de Mèxic, però les despeses eren massa fortes i no hi havia subvenció. Vam continuar en contacte i ells van proposar la meua candidatura a Mònaco. A partir d'aquest moment ja va néixer la idea de l'obra. Em vaig plantejar oferir una tasca d'investigació teatral, un experiment, un treball de ciència teatral".

"Havia d'agafar una obra que durés una hora exacta. No podia fer canvis d'escena, tot havia de passar en el mateix quadre. Fer teatre dins el teatre. Combinar diferents estils, fent-los lligar, harmonitzar. Plantejava dues fases, la humana, és a dir, creativa, imaginativa, somiadora, i l'altra, que expressa just el contrari, la por, la inseguretat, el dubte".

"L'home queda molt limitat. Molta gent anteposa la seva estabilitat quotidiana i social, davant l'increïble i apassionat amor que és viure amb l'esperit de no tenir por a aprendre coses. El que passa és que moltes vegades en sortim mal parats, ja que normalment som una barreja de les dues coses".

"Imagina! era un estudi de l'humà i de l'enigma de la seva creació. La capacitat de donar vidar, invertir històries. Una capacitat totalment desproporcionada i imperfecta, des del punt de vista que el contingut intel·lectual de l'individu, està per sota del que és la naturalesa humana".

"Imagina! és una paròdia d'algunes coses que ens trobem en la societat actual. Els comercials de TV estan enganxant o menyspreant aquella persona que veu l'anunci —la comunicació juga un paper fonamental—. Molta gent infravalora que tots som iguals... Imagina! és una crítica a la societat de consum, que és un excel·lent còmic que sempre tens a les mans. Vaig escriure l'obra, la música, la coreografia, dirigia, actuava..."

—Quins projectes tens ara?

"Estic en tràmits de muntar una companyia per fer uns treballs per Catalunya. També tenim l'oferta de presentar un nou espectacle a Àustria i Itàlia, i d'anar a Portugal amb l'Imagina!. Abans però, he d'escriure una obra que m'han encarregat".

—Què en penses de les possibilitats teatrals de la gent de Llagostera que fa coses amb tu?

"Aquí hi ha molta gent que podria estar treballant amb teatre, perquè hi senten una atracció molt gran. La Carme Surós, ja està fent art dramàtic. En Pep Pico és un actoràs. La M.ª Àngels Lloveras està disposada a treballar-hi. A les escoles hi ha algú que es vol decantar cap aquest camí... Penso que Llagostera ha tingut sempre un privilegi en el teatre, perquè fa molts anys que hi ha una afició/oferta teatral que no tenen altres pobles. No ens hem de limitar a muntar sainets i obres catalanetes —que respecto molt—. S'ha de buscar la progressió".

—Parlem de la nova obra.

"És un estudi de la llibertat de l'home. Anar a tocar fons sobre el tema de la llibertat humana i els seus pitjors enemics. Crec que a un home no se li pot imposar disciplina. Recordo que malament et sents a la mili. Subordinar una persona és de les pitjors coses que poden passar, deixant a part extrems, si cap, més seriosos".

—Quina és la funció d'un director de teatre?

"Depèn amb qui treballi el director, fa més coses o menys. Si els actors intenten fer un treball de creació, el director els ha de donar pas. Ara bé, jo no començo mai assajar un espectacle que no tingui totalment pensat, moviment per moviment, punt per punt. Fins a l'extrem de què si un actor representa un suggeriment ja hagi d'haver estat pensat. Quan el director està tranquil, es poden donar millors resultats".

—Si tinguessis molts diners, quina obra t'agradaria fer?

"Suposo que la voldria crear jo. En tot cas, quelcom universal com Shakespeare o el Faust. Considero inútil representar obres que ja ho han estat altres vegades amb esquemes concrets. Això és com un pintor que pinti molt bé, però que vagi a copiar un quadre al Prado. Pot aconseguir superar l'original, però mai haurà gaudit com el que va crear l'obra".

"El dia que només ens dediquem a muntar clàssics, com fa el Centre Dramàtic, el teatre estarà mort. El dia que

Primer casament civil al Jutjat de Pau de Llagostera

El propassat dia 11 d'octubre varen contraure matrimoni els nostres companys del Col·lectiu de Redacció d'aquest Butlletí, en Josep Jovanet i l'Encarnita Moreno.

El casament es va celebrar en el Jutjat de Pau de Llagostera i el va presidir el Jutge de Pau Sr. Lluís Saurí, essent testimonis de l'acte en Climent Frigola i la Brigit Comas.

Aquest és el primer casament celebrat en el Jutjat de Pau d'aquesta vila des del final de la guerra civil.

Després de firmar les corresponents actes, i de saludar des del Balcó Principal de la Casa de la Vila, sota una impressionant «pluja d'arròs» els nuvis van reunir-se amb els convidats, i tots junts es van dirigir cap a un restaurant dels afores del poble on es va fer un sopar-ball.

Des d'aquestes ratlles volem desitjar molts anys de felicitat als nostres companys, en Josep i l'Encarnita, en aquesta nova etapa de la vida que acaben de començar.

El jutge de pau Lluís Saurí, va fer de mestre de cerimònia en el primer casament civil celebrat a Llagostera.

(Foto: VALL-LLOSERA)

tothom es comporti així, el teatre deixarà de ser un art viu per ser un art mort”.

—És per això que la gent no va tant al teatre?

“Hi ha una crisi total de creació. Tot són “remkes”, d'obres que s'havien fet. També hi ha coses noves, però després entrem en el “bunker” teatral. Les persones més protegides per la Generalitat, per exemple, solen ser autèntiques “patums” que no tenen la mínima inquietud creadora i, llevat honroses excepcions, no estan fent res d'interessant, i estan barrant el pas a la gent que ve al darrera”.

“Si la gent que treballa en el teatre sap donar al públic el que vol, anirà al teatre. Crec que s'estan muntant coses molt dolentes, pel que és lògic que la gent es quedi a casa. Però cap art pot estar mai en crisi. Un art es basa en la pròpia essència del ser humà, i surt de dins una persona per anar dintre l'altra”.

“Comparant amb el cinema —que és més entreteniment— la gent ens exigeix molt més. Fa falta que nosaltres

puguem estar a l'altura de les exigències”.

—Quin pes té la crítica?

“Per a mi un crític és una persona que ha vist molt de teatre i que dona una sèrie de consells al director perquè pugui jutjar la seva obra. Per exemple, el desaparegut Xavier Fàbregas, era un teatròfil que feia unes crítiques plenes de bona intenció i honradesa. N'hi ha d'altres que només destrueixen o detracten. Un espectador mai s'ha de fiar de la crítica, que és l'opinió d'una persona, mai paraula de Déu. La crítica pot enfonsar una obra, però a vegades el públic l'aixeca. La funció del crític és orientar, pot jutjar la qualitat escènica, però no el gust de la gent. Quan es converteixen les opinions en dogmes, no és gens bo”.

—Quina relació tens amb els actors?

“Quan agafo un actor li adverteixo tot el que passarà (horaris, temps, el que farem...) normalment hi ha bona disposició, i l'actor és responsable. D'altra banda, malament que el director hagi de domar les persones. Sem-

pre surten “divos/as”, i depèn del tacte que tingui el director. S'ha d'obrar amb psicologia i si no va bé, sempre queda el recurs de no treballar-hi més”.

—Quin lloc és ideal per treballar?

“Qualsevol ambient és bo. Però les ciutats no m'agraden gens. Treballar des de Llagostera és una sort increïble. Si he d'anar a Barcelona, malament. A mi em carrega la ciutat. Però si algun dia em sento limitat aquí, m'ho hauré de replantejar”.

La conversa es podria allargar molt més. En Quim continua llençant floretes a Llagostera. “La gent m'ajuda a treballar. És un plaer poder fer-ho des d'aquí”, i als companys del teatre “Hi ha una quantitat impressionant de gent amb talent”. Diu que li va molt bé passejar de nit, que li serveix d'inspiració, i que quan s'ho passa més bé és ensenyant als nens “perquè ells s'hi entreguen amb cos i ànima”. I és que el teatre és l'art més complet!

Col·lectiu de Redacció

COSES DEL POBLE

Tres-cents homenatjats a la Cinquena Festa de la Tercera Edat

La festa dels jubilats ompli de gom a gom els menjadors de l'escola.

(Foto: VALL-LLOSERÀ)

El passat sis d'octubre es va celebrar la cinquena festa homenatge a la tercera edat, a la qual van assistir unes tres-cents persones, que van poder gaudir dels diferents actes organitzats per l'Ajuntament i la Llar del Pensionista, amb la col·laboració d'entitats culturals de la vila i de les entitats d'estalvi.

El programa d'activitats es va encetar a dos quarts d'onze del matí, amb un ofici solemne a l'església, on el Cor Parroquial va cantar la missa «El Bon Pastor», original del mestre Martí Lloset. A la sortida, les Majorettes i la seva Banda, els van acompanyar fins a la plaça de Catalunya, per celebrar l'acte social al Casino. Allà hi van actuar els nens i nenes dels Col·legis Lacustària i Ntra. Sra. del Carme i, com a cloenda, un grup del

Casal representà l'obra «Les píldores del Dr. Pastanaga».

A les dues, dinar de germanor, en el menjador del Col·legi Lacustària, cuinat i servit per matrimonis locals, amb un menú amb paella, pollastre rostit, coca, xampany, etc. Els actes es van tancar amb el lliurament d'un record als homenatjats i amb una audició de sardanes per la cobla la Principal de Llagostera.

El pressupost de la cinquena festa d'homenatge a la tercera edat era de 255.251 pessetes, de les quals 124.000 van ser aportades per: «La Caixa» (50.000), Caixa d'Estalvis Provincial (35.000), Caixa Rural (20.000), Cambra Agrària (10.000), Banc de Bilbao (4.000), Banc Central (2.000), Societat de Caçadors (3.000), i la resta pel mateix Ajuntament.

QUIMETA BANCELLS CELEBRA ELS 101 ANYS ACOMPANYADA DE TOT L'HOSPITAL

«L'àvia de Llagostera», Joaquina Bancells, a qui entrevistàvem en l'anterior número del Butlletí, celebrà el seu natalici centari a l'Hospital Municipal, acompanyada dels altres residents, les germanes de Sant Josep, algun familiar, i una representació de les autoritats locals i de la junta de l'Hospital.

Un munt de regals, un bon dinar i un pastís amb moltes espelmes, van centrar l'homenatge després d'una missa, cantada pels alumnes del Col·legi Nostra Sra. del Carme. La Quimeta, que encara es val per ella mateixa, es mostrà molt serena, i fins i tot bufà amb força les espelmes.

Curiosament, com ja ressenyàvem a l'entrevista, la Quimeta Bancells es pensava que en feia cent, però quan ho vam consultar a l'Ajuntament de Tossa, poble d'on és natural, resultà que a la partida de naixement consta que és nascuda el 10 de setembre de 1884. Per tant, amb 101 anys es converteix amb «L'àvia de Llagostera», i que sigui per molts més.

La Quimeta bufà amb delit les espelmes.

(Foto: VENTURA)

COSES DEL POBLE

PÀGINES VISCUEDES

Foto Vall.Ilosera

RELACIÓ DE NAIXEMENTS, MATRIMONIS I DEFUNCIONS D'AQUESTA VILA DES DEL MES DE JUNY NAIXEMENTS:

12-7-85,

Jaime Pulido Pareja, fill de Francisco Pulido González i de Francisca Pareja Castillo, domiciliats al carrer Passatge Costa Brava nº 8, baixos.

13-7-85,

Josep-Lluís Santamaría i Moreno, fill de José-Fermín Santamaría Molero i de Josefa Moreno Martínez, domiciliats al carrer Sant Pere nº 29.

26-7-85,

Ana María Ramírez Cáceres, filla de José Ramírez Cano i de María Cáceres Ibáñez, domiciliats a l'Avda. del Canigó nº 6.

25-7-85,

Anna Martí i Mallorquí, filla de José Martí i Cruaños i de Montserrat Mallorquí i Guich, domiciliats al carrer de Tossa nº 43.

11-8-85,

Ivan Martínez i Guirado, fill de Angel Martínez Mellado i de Emilia Guirado Gutiérrez, domiciliats al carrer Lleó I nº 32.

22-8-85,

Raquel Bagudanch i Danés, filla de Jorge Bagudanch Serra i de Gem Danés Solá, domiciliats a l'Avda. del Girón nº 18, 2º, 1ª.

23-8-85,

Albert Sábat i Vilá, fill de Jordi Sábat Tibau i de Maria Isabel Vilá Farré, domiciliats al carrer Nou, 66.

31-8-85,

Núria Boadella i de Domingo, filla de Jorge Boadella Rodeja i de Ana María de Domingo Gubau, domiciliats al carrer Tossa nº 21.

4-9-85,

Dídac Cortés i Gurnés, fill de Diego Cortés Ruano i de María Dolores Gurnés Deulofeu, domiciliats al carrer Costa Brava nº 24.

3-9-85,

Lara Turón i Loren, filla de Luis Turón Quer i de María de la Mercedes Loren Lerin, domiciliats al carrer Migdia nº 40, 1º, 1ª.

Era un dia calorós d'estiu. En una clínica barcelonina una jove senyora dormia neguitosa i il·lusionada al costat del seu marit, esperant l'hora de ser mare. Sabia ja feia temps que portava dins la seva panxa més d'un fillet, moltes vegades els havia sentit saltar i jugar. De sobte, una de les nenes, la més petita i entremeliada, d'un cop de peu va trencar aigües, i per aquell camí obert, curiosa va voler sortir a veure el que passava. Darrera seu els quatre germans feren camí i anaren sortint d'un a un. Eren petits. Encara haurien d'haver estat un temps més calents dins la mare, per això només néixer els van posar dins d'una incubadora, una màquina que els donava el calor que els faltava per acabar de madurar.

A en Joan i la Silvia no els agradà entrar d'una manera tan estranya en aquest món i decidiren entornar-se'n a jugar amb els angelets i en les nits estrellades tirar-se els estels com si fossin pilotes. La Maria, l'Anna i la Cristina van pensar que potser si els agradaria emprendre una aventura.

A l'Anna, que era una presumida, li agradà molt que la retratessin i que tots els canals de la televisió passessin la seva imatge.

Dins d'aquella màquina es movien, dormien i, de tant en tant, prenién una mica de llet mitjançant una sonda.

Un dia, en obrir els ulls, veieren per primera vegada els seus pares, els trobaren joves i guapos, es sentiren orgullosos d'ells i contents perquè els hi portaren un xupet nou que els hi agradà molt.

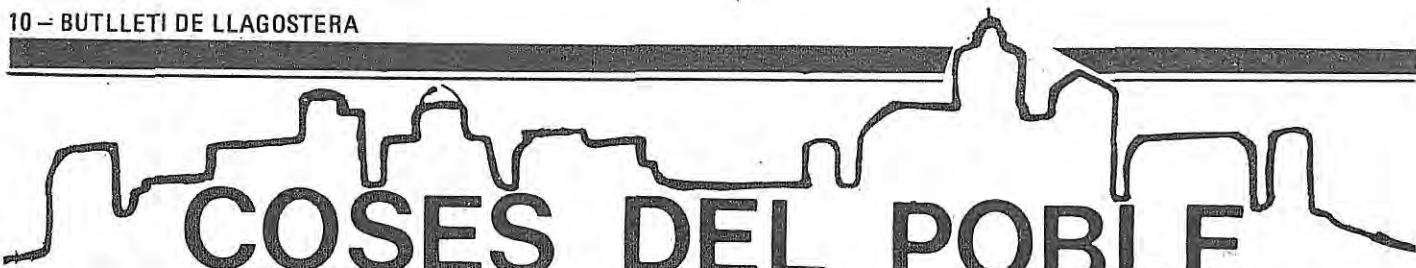
Aquella sala on estaven era plena d'aquelles màquines. En Ramírez i l'Alvárez, dos nois morenos i amb el cabell molt negre, foren els seus companys. Aquells dos mesos que passaren a l'Hospital, molt sovint es comunicaven les seves coses tot plo-rant i fent "gue-gue".

Els avis es desfeien veient les nenes i explicant les seves gràcies als amics. Elles, cansades d'ésser tan admirades, els premiaven amb un present no massa agradable.

Es sentiren molt importants quan, el dia de la seva sortida, la Sra. del President de la Generalitat de Catalunya anà a saludar els seus pares i altra vegada... televisió, periodistes i fotografies. Els pares tenien preparats uns lletets molt bonics per a les nenes, però la petita Maria no va poder anar encara a casa, va haver de restar uns dies quieta a l'hospital ja que no havia crescut com les seves germanes.

Amics meus, quan la Maria, la Cristina i l'Anna puguin estar juntes a casa, començarà de debò la seva vida i, com que són tant petites i entremeliades, ben segur que us en podrem explicar més d'una aventura.

Rosa Regàs

COSES DEL POBLE

23-9-85,

Raquel Real Sureda, filla de Julio Real Germán i de Marina Sureda Freixas, domiciliats al carrer Nou nº 30.

5-10-85,

Josep Rabaseda i Domínguez, fill de José Rabaseda Xirgu i de Maria Lúcia Domínguez Gómez, domiciliats al veïnat de Panedes nº 11 «Cal Rector».

4-10-85,

Joan Pardo i Costa, fill d'Antonio Pardo Miquela i de Teresa Costa Saus, domiciliats al carrer Ferrer nº 4.

5-10-85,

Joaquim Llinás i Bagudanch, fill de Joaquim Llinás Costa i de Ester Bagudanch Company, domiciliats al carrer Costa Brava nº 4.

9-10-85,

Carolina Ortiz i Rodríguez, filla de Rafael Ortiz Moreno i de Mª Angela Rodríguez Demunt, domiciliats al carrer Lacustària nº 12, 1^a, 2^a

16-10-85,

Elena Boadella Martos, filla de Francisco Boadella Butiñach i de Josefa Martos Torroella, domiciliats al Passeig Romeu nº 6.

22-10-85,

Luis Barrilado i Moralejo, fill de Luis Barrilado Carrión i de Maria Jesús Moralejo Sobrado, domiciliats al carrer Nou nº 1, 2^{on}.

24-10-85,

Cristián Padilla i Ramírez, fill de Sebastián Padilla Rodríguez i de María de las Nieves Ramírez Martínez, domiciliats a la Plaça del Mercat nº 3.

DEFUNCIONS:

15-6-85,

Montserrat Lloveras Esteve, nascuda a Llagostera el 6-8-85, domiciliada al veïnat de Gaià, 28.

21-6-85,

Angela Salvatella Badia, nascuda a Llagostera el 21-3-1904, domiciliada al carrer Barceloneta nº 6.

8-7-85,

Carmen Martí Miquel, nascuda a Campllong el 30-7-1900, domiciliada al carrer Girona nº 8.

11-7-85,

María Juvani Turné, nascuda a Sabadell el 4-1-1904, domiciliada al Passeig Pompeu Fabra nº 7.

7-8-85,

Narciso Cabarrocas Vila, nascut a Cassà de la Selva el 29-7-1925, domiciliat al carrer Angel Guimerà nº 16.

20-8-85,

Arturo de la Torre Fernández, nascut a San Martín del Rey Aurelio (Oviedo) el 1-9-1921, domiciliat al veïnat de Ganix s/nº.

31-8-85,

Enrica Boff Rissech, nascuda a Llagostera el 6-4-1903, domiciliada al veïnat de Sant Llorenç nº 36, «Can Puig».

8-9-85,

José Teixidor Casadevall, nascut a St. Gregori el 18-10-1913, domiciliat al carrer La Pau, 22.

15-9-85,

Enriqueta Espluga Miralles, nascuda a Llagostera el 26-2-1905, domiciliada al veïnat de Bruguera nº 64 «Can Balet».

29-9-85,

Dolores Xirgo Arbuser, nascuda a Llagostera el 5-2-1907, domiciliada al carrer Mas Sec nº 44.

21-10-85,

Jaime Pararols Pijuan, nascut a Romanya (Sta. Cristina d'Aro) el 19-1-1943, domiciliat al Passeig Pompeu Fabra nº 30.

26-10-85,

Jaime Murgadella Falgueras, nascut a Llagostera el 11-12-1905, domiciliat al carrer Sta. Anna nº 12.

18-10-85

Angel Corominas Sayols, nascut a Llagostera ara fa 37 anys, domiciliat a la plaça de la Llibertat.

MATRIMONIS

1-6-85,

José de Joaquin i Aguiló amb **Margaritha Quer i Carreras**, nascut a St. Gregori el 3-2-62 i domiciliat al carrer del Sol nº 30 d'aquesta vila, nascuda a St. Feliu de Guíxols el 18-9-63 i domiciliada al carrer Castell d'Aro nº 37, també de St. Feliu.

22-6-85,

Narciso Bagué Llinás, nascut a Vidreres el 30-9-63, domiciliat al carrer Girona nº 10 d'aquesta vila, amb **Natalia Vila Plá**, nascuda a Llagostera el 16-11-65, domiciliada al c/La Coma, 9.

6-7-85,

Francesc Tiñena Salvañá, nascut i veí de Mataró, el 1-3-59, domiciliat al carrer Lucius Marcius, 7-9-3^a, 2ª amb **Maria Isabel Coris i Soler**, nascuda a Girona el 24-7-60, domiciliada al carrer Joan Maragall nº 9.

13-7-85,

Ramón García Cabarrocas, nascut a Llagostera el 18-5-60, domiciliat al carrer Calderers nº 1 d'aquesta vila, amb **Montserrat Rufí i Puig**, nascuda a Girona el 19-10-63, domiciliada al carrer Olivareta nº 15.

8-9-85,

Jorge Ródenas Folch, nascut a Barcelona el 1-4-61, domiciliat al carrer Sant Pere nº 6 d'aquesta vila i **Montserrat Solà i Ribes**, nascuda a Girona el 25-8-63, domiciliada al veïnat de Llobatera s/nº.

5-10-85,

Luis Mallorquí Pruna, nascut a Llagostera el 27-1-1962, domiciliat al veïnat de Gaià nº 22, amb **Gloria Castelló Suros**, nascuda a Girona el 24-12-1962, domiciliada al veïnat de Gaià s/nº «Casa Nova d'en Borra», ambdós veïns d'aquesta vila.

11-10-85,

José Jovanet Rissech, nascut a Girona el 23-7-58, domiciliat al carrer Olivareta nº 23, amb **Encarnación Moreno Martínez**, nascuda a Llagostera el 24-5-1962, domiciliada al carrer Puig del General nº 36, ambdós veïns de Llagostera.

CINEMA I RIALLES, PLAT FORT DEL CASAL D'HIVERN 1985-86

Encara amb el record del Casal d'Estiu, en el qual van participar 255 nois i noies, el Casal Parroquial Llagosterenc ha presentat el programa d'activitats d'hivern que serà inaugurat oficialment el diumenge 17 de novembre. Amb tot, poden haver-hi lleugeres modificacions ja que el grup de Rialles «Abracadabra», que era l'encarregat d'obrir la temporada, va sofrir un accident de carretera, resultant morts dos dels seus components.

Els espectacles de Rialles i les setmanals sessions de cinema, seran el nucli central de la programació d'hivern. Però abans caldrà valorar l'important renovació que presenten les instal·lacions del Casal. Així tenim que a l'escenari s'ha alçat la tramoia amb més barres per a decorats, i s'ha fet un balcó per al control de so, llums, etc. La calefacció s'ha arranjat, posant les boques de distribució al sostre, i el retorn per sota el pati de butaques. També s'han canviat les plaques de guix del sostre per planxes de fibra de vidre, guanyant amb seguretat, acústica i temperatura. Finalment, hi ha noves butaques, encoixinades, abatibles i clavades al terra, que està enfustissat.

Per facilitar les activitats del Club Cinema Casal, s'han posat a la venda uns abonaments familiars, que són vàlids per a tots els membres de la mateixa família i per a tota la temporada 85/86. L'abonament, que té un cost de 3.500 pessetes per als socis i de 4.000 per als no socis, serveix per participar a les rifes que es puguin fer i per entrar a tots els espectacles que es realitzin el diumenge a la tarda.

Rialles de Llagostera, estretament vinculat al Rialles de Catalunya, és una altra activitat del Casal. A més de la prevista actuació per al 17 de novembre, ja hi ha programada per al 22 de desembre, l'obra «*La gallina dels ous d'or*», a càrrec del Teatre de Vapor. «*Rialles -diuen al programa és espectacle i vida per a tota la família. El teatre, els titelles, els pallassos, la música, el mim, el cinema... de Rialles són molt més que un entreteniment per a la mainada o que uns bons espectacles educatius*».

NOUS AIRES PER AL CASINO

El passat setembre, la junta del Casino enviava una carta als seus socis "joves", convidant-los a una reunió "a fi de treure el màxim profit i de poder trobar, amb nova mentalitat, els camins necessaris per portar el Casino al lloc que li correspon en el temps actuals".

Així resava la nota, però malgrat les ganes, la reunió no es pogué dur a terme degut a la minsa assistència. En la següent convocatòria, tot i essent pocs els concurrents (menys del 10 per cent dels 150 potencials socis joves), començaren a pensar activitats a fer.

De moment ja està a punt el cicle de cinema, una castanyada popular al local del cafè amb ball i orquestra, un "vermouth" per als socis i altres en projecte.

El Casino comença a canviar; donem-li un cop de mà.

LA SORTIDA DEL CARRER SARAGOSSA

L'Apertura d'un nou vial, que connectarà el carrer Saragossa amb la carretera Girona-Sant Feliu, i que representarà una alternativa necessària per poder sortir del poble sense necessitat de donar gaires voltes, podria ser realitzada properament, segons es desprèn de l'acord de l'Ajuntament en ple del passat quatre de setembre.

La continuació del carrer Saragossa és sens dubte un dels temes més polèmics de les Normes Subsidiàries. En la sessió plenària a què fem referència, el Consistori va acordar per unanimitat començar a gestionar l'obra, encarregant els treballs tècnics per redactar el projecte, a l'arquitecte Robert Soler, delegant a l'alcalde perquè porti a terme les gestions oportunes i la firma de documents.

SERAN URBANITZATS VUIT CARRERS

Un total de 28.086.546 pessetes, segons la rectificació-actualització realitzada pel tècnic municipal, costaran les obres d'urbanització de vuit carrers de la vila, que en l'actualitat encara no estan asfaltats, i que ja tenen aprovats els corresponents projectes.

El carrer Gavarres amb 5.309.100 ptes., és el pressupost més alt, seguit del carrer del Sol amb 5.121.904 ptes., carrer Maiena amb 4.185.357 ptes., carrer de la Pau i passatge, amb 3.805.608 ptes., carrer Cantallops amb 3.659.837 ptes., Travessera Barceloneta amb 2.514.625 ptes., Traversera Maiena amb 2.410.026 ptes., i carrer de la Creu amb 1.080.089 ptes.

La rectificació fou aprovada unànimement pel Consistori, de manera que les obres seran executades properament, motiu pel que s'ha realitzat aquesta actualització.

COL·LABORADORS

PEIXATERIA PLANA

Tel. 83 02 58

CASA CORTINA - Teixits i Confeccions

Pl. Catalunya, 14 - Tel. 83 05 46

TRANSPORTS PAYRET

Cantallops, 2

PERRUQUERIA MIR

Camprodon, 6 - Tel. 83 04 94

ASSEGURANCES NOGUÉ

Almogàvers, 21 - Tel. 83 01 35

FARMÀCIA SAURÍ

CARNISSERIA AGUSTÍ

Consellers, 2 Tel. 83 02 57

MOBLES i FUSTERIA CATEURA

Músic Aguiló, s/n - Tel. 83 05 12

Carretera Tossa - Tel. 83 09 95

temps i COSES

EL FUTBOL

Tancat tot el voltant per un envellit canemàs, i filferros no massa igualats, el camp de futbol de can Galceran, tal i com tothom l'anomenava, era escenari de grans competicions, dels grans partits de l'esmentat esport, que s'hi celebraren entre els anys de la meua infància. Els jovenets teníem per als propis campionats l'enyorat i plorat camp de la Roureda. Aquest paratge, evidentment el parc natural del poble, estava enfront quasi de l'actual Escorxadó, en direcció al bosc. Gaudia d'una mena de camp de jocs, no massa ample, però allargat, en el qual s'hi practicaven diferents esports. Estava envoltat d'una munió de grans roures. Com no era lluny de la vila, els dijous a la tarda, que era quan fèiem festa els escolars, tots aquells voltants eren plens de mainada que practicàvem diferents jocs.

Tornem al camp dels grans, doncs allí, molts de diumenges hi havia partit. D'aquests disputats encontres val la pena que en signifiquem algunes diferències amb la manera de jugar moderna. Primerament direm que no hi havia campionats. Tots els partits eren, com encara es diu, amistosos. Els àrbitres, eren afeccionats locals. La qual cosa vol dir que la parcialitat era manifest. Quan es feia el tracte per tal de fer un partit contra el Tossa, per exemple, es convenia pagar el viatge dels jugadors i una gasosa per a cada un d'ells a la mitja part. Gasosa que es prenia entre el públic, i no diguem si un tenia xicoteta, com es feia al costat d'ella. Els més enamorats fins i tot en donaven la meitat a ella, que prou valia un petonet de refiló.

Quan arribava el càstig màxim, la gent, els espectadors, envoltaven a l'en-carregat de tirar el "penalti", —es deia així— i si es guanyava per molts, aquell més agosarat, que sempre n'hi ha un, és fàcil que digués:

—Va, Xicu, perdona'l, home... No veus que no en saben de jugar...

I en Xicu, davanter centre local, en comptes de fer gol, donava la pilota a les mans del porter contrari, per avergonyiment de tots els forasters. Però, i pel contrari, si el valent àrbitre s'agosarava a pitjar la màxima, estant empatats a gols, llavors es formava una concen-

tració d'espectadors locals envoltant al davanter i aquell mateix agosarat d'abans cridava tocant-li l'espatlla:

—Que no fallis, Xicu...! Que no fallis, o a la Carmeta te l'hauràs de pin-tar a l'oli...!

I si del xut se'n feia un gol, llavors era tot el públic sencer que victorejava a l'heroi. I la Carmeta s'eixugava una llagrimota amb el revés del mocador.

Podia passar també, que l'equip foraster se sentís estafat amb el "penalti" que se'ls imposava. Llavors, en aquest cas, el capità de l'equip ho discutia tant amb el del xiulet, com amb els més entesos del públic, i si aquest capitost persistia en dir que: "allò era una estafa, que si de cap manera hi passava, que ja ho veureu quan vingueu a casa nostra"... Cridant a tots els companys, afegia:

—Va nois, ens retirem...!

Era normal que un acompanyant, opinés:

—Seguiu jugant, homes... Al cap i a la fi...

—Jugueu vós, doncs...! Mireu, aquest té el nas que li sagna. Aquell altre porta una patacada al turmell, que demà no podrà treballar. Jo, a mi m'han clavat els tacs de la sabata de l'esquena... Voleu que ens matin, o què...? Juguen molt brut aquesta gent!

L'insult era massa fort perquè no hi posés la cullerada un afeccionat local:

—Això de bruts... Vosaltres sí que hi jugueu...! En tenim quatre de lesionats, i encara parla aquest gamarús...!

—Ningú tant com vós, d'això que digueu, cap gros...!

—Si sou home, repetiu-ho...!

I com que ho repetia, la baralla començava entre dos, i acabava entre dotze. Cal tenir en compte que aquell senyor que recomanà de tornar al camp per acabar el partit, seria un element de la Junta de l'equip contrari..., que sabia que quan no s'acabava un partit, per abandó voluntari, l'equip local no pagava les despeses del viatge, i cada jugador havia de pagar-ne la part.

La màxima atracció futbolera, i la més forta guixeta, era quan es jugava en contra del Cassà. Llavors, la Força Pública augmentava, i doblava els efectius al camp, en previsió d'incidents,

que, val a dir-ho, tampoc no hi mancaven mai. En aquests partits, no us en dic res, si un o l'altre marcava un gol estant en "orsai". És curiós que la "orsaietat" era evident per la gent del poble, i pel contrari, era negat pels espectadors cassanencs. I crec totalment, que la mateixa passió del joc feia veure negre a uns allò que els altres ho veien blanc.

De qualsevol manera, avui, que lleigeixo es busquen per a tothom els anomenats "jocs participatius", afirmo que el futbol ho era, i segurament que encara ho és. Amb els propis ulls, jo he vist aquells espectadors nerviosos que, generalment, sempre estan sols. Aquests individus, prou que participen en el joc. Veureu que quan aquell davanter engalta un gran tret al porter contrari, ells també fan tots els gests mateixos, i sovint donen una volta entre si, arrossegant la cama enèrgicament, en la mateixa direcció del jugador. I si és un que aprofita una bona passada, i remata de cap, veureu com també ell, a la seva manera, també fa idèntica jugada, i mou el cap, com si pretengués foradar el cel.

En una ocasió vaig presenciar el cas següent:

Resulta que el porter titular local no podia jugar, en un partit de gran compromís. Algú de la Junta parlà de posar-hi, per a substituir-lo, un noieta que pel que es veia prometia molt. Inclús el mateix president no ho trobà malament. I entre nervis i proves, el matí del dia decidí, un altre element directiu aconseguí un compromís amb un porter de Girona que no jugava aquell dia per haver-se discutit amb tots.

Arribada la tarda del memorable dia, una vegada ja pilotejant els jugadors pel camp, el president de la Junta local agafà el noi jovenet, i després de mil excuses i romanços, li digué:

—Tu ja ho comprens, eh Quimet...? Fem jugar aquest porter de Girona, que és molt bo i té experiència... El que has de fer és agafar una cadira, t'asseus aquí, darrera la porteria, i no l'hi treguis els ulls de sobre. És així com aniràs aprenent-ne...

L'aprenent de porter, assegut a la cadira, no treia els ulls del gran jugador. Però, encara no eren a la meitat del partit que ja portava quatre gols en contra. I quan en portava sis, el president cridà a l'aprenent:

—No el miris més, noi...! Ens han portat un rave...!

Dos-cents anys després d'estar troant,
noranta-sis vegades cada dia,
ha estat descoberta una campana
que ningú no coneixia, però sí sentia.
La història va així:

Un greu problema social: La malaltia de l'alcoholisme

A tot el món està admès que l'alcoholisme és una malaltia i no simplement un vici. El tan debatut dilema de si l'alcohol és bo o dolent, ha restat completament aclarit i establert que ingerit amb moderació no pot ocasionar problemes, però que l'habitud exagerada pot convertir una persona en una autèntica desferia humana.

Una definició sobre l'alcohol, dictada pel màxim organisme sanitari mundial —l'Organització Mundial de la Salut—, diu: "L'alcohol és una droga d'acció intermèdia, per naturalesa i intensitat, entre les drogues que produeixen toxicomania i creen hàbit".

No s'ha demostrat que la malaltia de l'alcoholisme és transmetida genèticament, però en una llar on un dels cònjuges sigui alcohòlic hi ha un elevat percentatge de contagi entre pares i fills, ja que està demostrat que la figura del pare —en el que és bo i en el que és dolent—, normalment, és imitada pels fills. No solament l'hàbit és el desencadenant de la malaltia de l'alcoholisme, ja que aquest generalment, de no estar condicionat per una alteració emocional, condueix a problemes físics, no per això sense interès, però menys destructius que els psíquics.

És important saber que l'alcohol no neix essent-ho, sinó que una sèrie de factors emocionals el converteixen en això. No és determinable a quina edat sorgeix el problema amb totes les seves conseqüències —tot i que l'índex més elevat de malalts alcohòlics en llur etapa crònica és dona entre els trenta i els quaranta anys—, després d'haver recorregut un procés destructiu molt dolorós. Malgrat això, cada dia són més els joves que arriben a aquest punt. Són paraules d'un alcohòlic: "Es pateix moltíssim abans de conèixer la nostra veritat: que som malalts alcohòlics".

Des d'un temps ençà ha augmentat la consciència social vers el problema de l'alcoholisme —sens dubte el problema social més greu del nostre temps—, ja que no afecta només el malalt com a individu, sinó també tot els qui l'envolten. Les estadístiques oficials determinen que s'acosten als qua-

tre milions de malalts alcohòlics a tot Espanya (mig milió són dones), això suposant que no hagi estat superat aquest nombre. Equival a dir que més de deu milions d'espanyols, bé directament (els malalts) o indirectament (els familiars) viuen el problema de l'alcoholisme.

L'associació mundial Alcohòlics Anònims, disposa d'un interessant test per a determinar la presència de la malaltia de l'alcoholisme, el qual no més pot ésser respost pels mateixos interessats:

1.— Has tractat alguna vegada de deixar de beure per una setmana o més temps, sense haver pogut aconseguir el termini?

2.— Et molesten els consells d'altres persones que han tractat de convèncer-te que deixis de beure?

3.— Has intentat alguna vegada de controlar-te canviant d'una beguda a una altra?

4.— Has begut alguna vegada a primera hora del matí, durant el darrer any?

5.— Tens enveja de les persones que poden beure sense que això els plantegi dificultats?

6.— Ha empitjorat progressivament el teu problema amb la beguda durant el darrer any?

7.— La teva manera de beure ha creat problemes a casa teva?

8.— A les festes familiars o socials, en les quals la beguda és limitada, tractes d'aconseguir-ne d'extra?

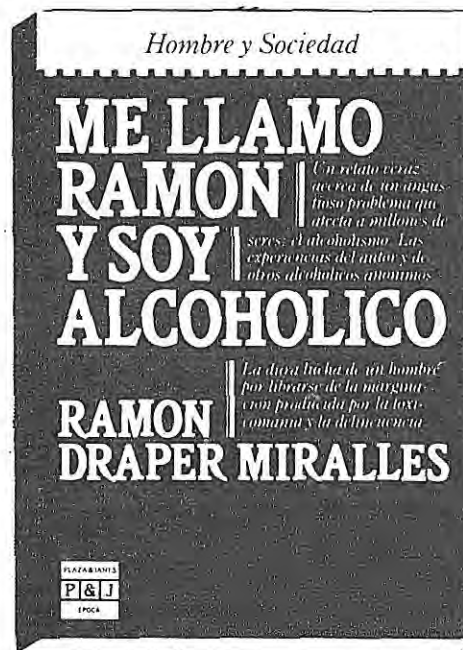
9.— Malgrat que sigui evident que no pots controlar-te, has continuat afirmant que pots deixar de beure "per tu mateix" quan vulguis fer-ho?

10.— Has faltat al treball durant el darrer any per causa de la beguda?

11.— Has tingut alguna vegada "lapses mentals" (oblit d'actes realitzats) a causa de la beguda?

12.— Has pensat alguna vegada que podries tenir més èxit a la vida si no beguessis?

Has respost "sí" a quatre o més preguntes? Si és així, les probabilitats són que ja tens un seriós problema d'alcoholisme, o que el tindràs en un futur

molt pròxim. Per què assegurin això els alcohòlics anònims? Senzillament, perquè l'experiència personal de cents de milers d'alcohòlics recuperats en llurs grups, els ha ensenyat algunes veritats bàsiques respecte dels símptomes en la forma de beure que acaben arrossegant a la malaltia.

Per a qualsevol informació respecte d'aquest tema o per conèixer la ubicació dels grups d'Alcohòlics Anònims que funcionen a tot Catalunya, podeu dirigir-vos a l'Apartat de Correus 145, a 17080-Girona, o trucar al telèfon (972) 20.49.80, on sereu informats gratuïtament de tot el que comporta la malaltia de l'alcoholisme i la seva recuperació.

Ramon Draper i Miralles
(Escriptor especialitzat en temes de marginalitat social)

La rebel·lió d'en Plàcid

Si en comptes de Plàcid s'hagués anomenat Lleó o Atila, ben segur que la seva hauria estat una altra història. Aquests noms imposen necessàriament caràcter. Plàcid en canvi, més que un nom resulta un bagatge, un tribut que cal pagar dia a dia.

No era d'estranyar que li fos tan difícil la vida social, i que la seva personalitat es resumís en un complex de retraïments i inseguretats.

Prou que envejava l'aplom i confiança amb què alguns afronten els episodis de l'existència, però s'havia resignat a conviure amb una càrrega adjudicada en la pila baptismal.

El temor a una frase inconvenient el mantenia sovint en un respectuós silenci, la por a exhibir un gest fora de lloc, un excés de confiança molest, de resultar pretenciosos o pedant, l'abocaven a un posat permanentment discret i reservat.

Una nova coneixença, cosa que per a molts resulta un esdeveniment prou suggestiu, per a ell era un glop amarg. Què fer? Allargar la mà? Tal vegada l'altre no sigui partidari de convencionalismes i et quedis amb l'extremitat ridículament elevada. Somriure? I si resulta que la nova coneixença és persona greu a qui disgusten la frivolitat i les alegries injustificades. Tocar-li l'esquena? Si l'interlocutor s'ha sotmès a una sessió exhaustiva de banys de sol esdevindria una forma desgraciada d'iniciar una amistat.

Submergit en aquestes consideracions en Plàcid optava per la més absoluta inactivitat. Haig de dir que resultava declaradament eixut però, això sí, no he conegut ser humà més caut i moderat, més plàcid, per expressar-ho entenedorament i sense la més lleu mala intenció.

El puc descriure amb tot detall, perquè a un company de feina se'l coneix bé. Quaranta dues hores setmanals són prou hores per aprofundir en la personalitat d'algú, i em sento autoritzat per afirmar que era un home gris de cap a peus. Li havien

adjudicat la feina més obscura, seia en el despatx més discret i per rematar l'aspecte cendrós lluià pràcticament sempre un vestit sastre gris que de malament que li esqueia, més que vestir-lo, l'embolicava.

En definitiva, un ser ombrívol com una d'aquelles fotos d'autor que guanyen tants concursos fotogràfics.

Humil amb els superiors, modest amb els companys, desconegut per als clients. Aquest era el Plàcid que vaig tractar al llarg d'un lustre de treballar a la mateixa oficina. O millor dit, al llarg de cinc anys menys un mes. Perquè el darrer mes era un altre.

Un fet extraordinari l'havia canviat de socarrel. Una ràfega no sé si de seny o rauxa, el va transtornar.

Avui fa justament trenta dies que s'inicià la cadena de succeïsos que m'han reafirmat en la convicció de què la persona es capgira quan les circumstàncies es capgiren. Recordo com si fos ara que el Director s'apropà a la taula d'en Plàcid a l'objecte de saludar-lo. Usança habitual en els directors paternalistes, que el nostre, com bon especimen practicava amb certa periodicitat. Li havia mormolat la pregunta convencional i de rigor sobre l'estat de la feina, quan en Plàcid l'esguardà amb un somriure maliciós i fent pinça amb els dits va gafar-li la galta.

—Entre tots t'hem engreixat com un porquet, eh murri!

Tothom ho va veure clarament, però un puc assegurar — i em creureu si haguéssiu conegut en Plàcid — que ningú va donar crèdit als seus ulls. Ni tan sols el director, que si bé es notava la galta encesa, fugí repetint-se que li convenien uns dies de vacances.

Els fets d'aquest caràcter s'anaren produint en una successió astutament dosificada. Un dia, una natjada a aquella secretària bocamolla que a tothora corria amb confidències; un altre, un òscul de rosca a una client especialment carregosa; més tard, el prodigiós llançament d'un feix d'expe-

dients que sortint per la finestra van anar a raure al bell mig del cap d'un municipal. També hom sospita que es deu a ell aquell misteriós encàrrec de mitja tona d'abonaments orgànics en nom de l'oficina. Va anar d'un fil que un transportista excessivament complidor no els aboca a l'entrada.

Un matí el director va advertint-nos que esperàvem per al dia següent la visita del Director General de l'empresa. Recomanà cura extrema en la nostra indumentària ja que es tractava d'un home circumspecte obsessionat perquè la imatge dels empleats suscités respectabilitat.

Quan a l'endemà vam veure arribar en Plàcid, qui estava dret va caure literalment de cul. Entrà vestit de folklorica, amb la bata de cua, el corresponent clavell al cap i les mans a la cintura sostenint càntrics imaginàries.

No m'estendré en relats innecessaris sobre el daltabaix que experimentà l'oficina, ni en l'ira paroxismal del director, ni en els cargolaments que les rialles reprimides incitaven als empleats. Només citaré el dit tremolós que m'assenyalava i el crit ensordidor que acompanyava el gest.

—Treu aquest subjecte de la meua vista!!

Vaig acompanyar Plàcid a casa seva i en aquest trànsit fou quan em confià l'esdeveniment que determinà la seva metamorfosi.

No era, com segur que vostè sospita, cap premi ni en les travesses, ni en la loteria ni en l'un, dos, tres; tampoc una herència milionària que li fes superflu el lloc de treball. Era una causa molt més penosa. A Plàcid li havien descobert una malaltia incurable i únicament li restava un mes de vida.

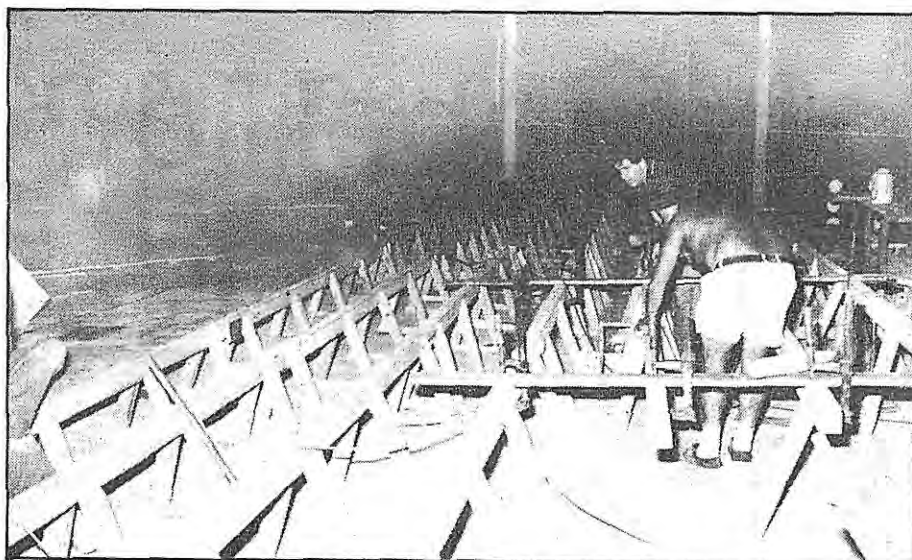
Trenta dies són massa pocs per malbaratar-los en la grisor, en l'acatament i la submissió incondicional.

Aquest matí li han donat cristiana sepultura a l'edat de 42 anys.

A la seva tomba hi resta el lúcid epitafi que ell mateix va escollir per a la posteritat: "VA MORIR ALS QUARANTA-DOS ANYS. VA VIURE NOMÉS UN MES".

Enric Ramionet i Lloveras

Al Casal, unes reformes que valen la pena

Les millores al Casal són considerables. L'esforç també.

(Foto: VALL-LLOSERÀ)

Fa un dies que es veu un tragi fora de sèrie a l'edifici del Casal. S'està treballant de valent. Però, què és el que s'està realitzant?

Des dels seus inicis, el Casal sempre ha pensat en oferir a tothom uns serveis de qualitat. Els inicis sempre són difícils, i ho foren també per al Casal. Han passat uns anys i, gràcies a la col·laboració de molta gent, les millores no paren de succeir-se. I això és engrescador!

Aquesta temporada li ha tocat al teatre. Tots els nostres esforços els hem concentrat en millorar l'escenari i també el pati de butaques.

L'ESCENARI. L'escenari ha guanyat moltíssim. Amb una altura considerable, ara els decorats, pantalla de cinema, cortinatges, etc., tot pot pujar i quedar guardat per sobre de la boca de l'escenari. I per si això fos poca cosa, s'ha instal·lat una nova distribució de so i de llums en una torre totalment aïllada, al mateix temps que domina tota l'escena. Tenim un escenari que val la pena.

Parlem ara una mica de les millores realitzades a la sala.

EL SOSTRE. S'han canviat les plaques de guix per modernes planxes de fibra de vidre. Millor seguretat i millor qualitat, tant per al so, com per a la calefacció.

CALEFACCIÓ. L'aire condicionat està repartit des del sostre amb nou boques de distribució. El retorn de l'aire és per terra, per sota de les butaques.

BUTAQUES. Una bona oferta, que els del Casal no hem deixat passar de llarg, ha portat a l'adquisició de 500

butaques encoixinades i abatibles. La col·locació de les butaques es fa sobre fusta i amb un pendent considerable. Sabeu el que és enfustissar els 400 m del teatre del Casal, i amb un metre de desnivell? Sabeu la fusta i fusta que s'ha hagut de fer servir? I sobre aquest enfustissat s'hi col·loquen les butaques.

Cal remarcar que l'esforç del Casal no ha esset solament econòmic. Val la pena saber que fa dos mesos que els de la Junta i altres col·laboradors entusiastes, hem treballat de valent. Nits i més nits. Tardes seceres del disabte, serrant, clavant, netejant, polint, emmassillant. Però entre tots hem estalviat despeses importants. I ho hem aconseguit!

ALTRES NOVETATS. També disposarem de pantalla de cinema nova, i grans millores en la instal·lació cinematogràfica. A més, cortines, llums especials, etc...

Aquesta reforma tan important, ens ha fet retrassar la inauguració de la temporada d'hivern. Esperem que tothom ho compregui, tractant-se d'una evidència com aquesta. Ara, encara més, valdrà la pena d'anar al Casal, els diumenges a la tarda!

CAMPANYA PRO-BUTAQUES. Aquesta millora al Casal, ha portat unes despeses extraordinàries a conseqüència de l'oferta que hem acceptat. Valia la pena. Ara tenim un pati de butaques fantàstic. Ja el veureu. Però l'hem de pagar. I els de la Junta del Casal hem encetat una campanya de sensibilització, perquè totes les persones de bona voluntat i que puguin, ens vulguin fer un donatiu. Un **DONA-**

TIU PRO-BUTAQUES. Entre tots podem fer meravelles.

Hem calculat que cada butaca, ja col·locada, ens costa unes 3.000 ptes. Des d'aquesta plana del Butlletí de Llagostera, voldria fer una crida a tothom qui hi vulgui col·laborar, dient ben fort, que els nens i nenes del nostre poble, bé es mereixen tenir un bon local.

Els donatius es poden entregar a **CASA LLIRINOS, FARMÀCIA SAURÍ**, o bé a les persones de la Junta del Casal. També tenim llibretes obertes a la Caixa d'Estalvis Provincial, i a «La Caixa».

LA INAUGURACIÓ. Pensem fer la presentació de les noves instal·lacions el proper diumenge, dia 17 de novembre. I serà amb una representació teatral espectacular, i sota el sol de **RIALLES**. El grup és **ABRACADABRA**, tan conegut arreu de Catalunya, que ens presentarà el seu espectacle «Màgia i Cançons». Serà una bona ocasió per aplaudir bons artistes de la nostra terra i contemplar aquestes reformes a la sala del Teatre del Casal.

CLUB CINEMA. Com els anys anteriors, el Casal proporciona uns **ABONAMENTS** vàlids per a tots els membres d'una mateixa família i per a tota la temporada 85/86.

Veniu al Casal, contempleu les reformes i direu amb nosaltres que, certament, són unes millores que **VALEN LA PENA**.

Mn. Miquel Vall-Ilosera
Conciliari del
Casal Parroquial Llagosterenc.

Els vicis gruixuts

D'una manera evolucionada i a partir del Pecat Original els nostres instints s'han "incrementat" dissortadament. Aquesta "crescudat" ha format els vicis que són una desviació de les nostres necessitats o funcions vitals. Fins ara he exposat una òptica catòlica, endimsem-nos en la qüestió: els nostres instints són necessaris, són parts de la nostra vida, factors que tenen molt a veure amb l'estabilitat biològica de la persona. Qualsevol d'aqueixos factors que falti, crea alteracions en la nostra fisonomia (que és prou complicada alhora que perfecta); qualsevol, també, abús dels mateixos comporta deformacions.

Quantes vegades hem sentit al company queixar-se de mal de fetge o de ronyó per una atapeïda alimentació o per l'abús de l'alcohol? Bé, amb tot això el que dedueixo és que, a part de què es complementen, hem de procurar una dinàmica en la dosificació de cadascuna d'aquestes funcions biològiques.

Per millorar els teus coneixements culinàris calen uns estudis o una pràctica. Els primers actualment estan enfocats des d'un punt de vista gastronòmic. La gastronomia, segons els entesos, és l'estètica, l'educació "dels budells" d'una assimilació d'aliments que sols pel paladar és pletòrica i que normalment sol ésser prou abundant perquè l'estómac rebí una bona patada per posteriorment quedar-te "extasiat".

Tant pot ésser que aquest concepte evolucioni, junt amb els components de la societat, i s'atribueixi a l'estètica de la combina-compatibilitats dels aliments, altrament relacionats amb les necessitats del comensal. O bé, si involucionem, es seguirà atribuint al gust refinat del ben "jalar". I encara més, que ni els famosos "burgers", ni allò de menjar amb quatre esgarapades o a corre-cuita (que no enalteixo tampoc), han desmillorat l'aristocràcia auto-creada dels "aliments ben cuinats", propòsit de l'hostaleria actual.

Aquesta gent que diu que la gastronomia és felicitat, "la panxa contudent, patxoca contenta", o com molts "és mitja vida", haurien de provar de passar-se a una dieta vegetariana o qualsevulla de les seves múltiples versions. Al cap de poc temps comprovarien (i això ho dic amb experiència pròpia), que tota la seva fisonomia

estaria envaïda per una "eufòria" signe de benestar general.

El que és cert (fent referència a una qüestió ben utòpica encara) que en cas de voler fer una vida sana, els nostres aliments haurien d'ésser uns altres. Això implicaria un canvi ben radical en la nostra societat. Hauriem de fer com sempre, deixar que el temps sigui testimoni de tots els esdeveniments. Potser d'aquí a uns anys aquesta tesi utòpica sigui una realitat. Per a la correcta convivència hem de saber "convivre" amb nosaltres mateixos.

El beure l'inclouria dins l'esmentada gastronomia ja que hi està ben relacionat i pateix el mateix problema que el menjar.

El dormir, bé, no és tan complex com deia abans, tots aquests factors es complementen o van lligats. Normalment depèn de l'alimentació que es dugui i de l'activitat diària. El vici del dormir és dormir poc o dormir massa, que tampoc s'ha de confondre amb allò de no despertar-se a l'hora; quan això succeeix està motivat per la necessitat insatisfeta.

Ha estat perseguit amb cruïda per "qüestions religioses", no ha posseït mai una llibertat completa; fins i tot, ara que no hi ha cap llei que esclavitzí les seves formes, està molt condicionat pels components, que s'han quedat esglaiats quan han sentit parlar de les múltiples diversificacions que es donen en aquest món tan constructiu del sexe. Erròniament hem caigut en una informació incompleta que amaga tot un fet ben natural, motiu pel qual s'han arribat a fer veritables bestieses. Jo definiria el sexe amb la seva total complexitat com un alliberament de les forces internes, com una comunicació afectuosa i/o amorosa. En el sexe no hi ha millors ni pitjors, com és dona a entendre a les revistes, és una altra forma d'exploració, de conèixer-se un mateix.

Per finir el meu escrit s'escau anomenar aquell tòpic dels vegetarians "Treure partit a la vida". Viure és la contínua captació de noves sensacions, però sempre en el grau de la necessitat i procurant, si més no, l'objectiu beneficiós.

Lluís Canyiguer i Barnés

2-X-85

COL.LABORADORS

FOTOS VALL-LLOSERA

c/. Sant Feliu

SUPERMERCAT MERCÈ

Camprodon, 23 - Tel. 83.03.94

Carns i Embotits REMIGI GASCONS

Migdia, 21 - Tel. 83.01.54

Carnisseria M. ESTEVE

Tomàs Boada, 12 - Tel. 83.02.14

Carnisseria MIQUEL

Almogàvars, 13 - Tel. 83.02.99

Articles pel NOU NAT i JOGUINES

Barceloneta, 3 - Tel. 83.03.13

Carns LLUÍS RIBAS

Camprodon, 4

JOAN PARÉS, lampisteria

Jaume I, 8 - Tel. 83.03.28

FRANCESC XIRGU, recader

Tel. 83.01.57

FRANCESC PI, fusteria

Angel Guimerà, 6 - Tel. 83.02.22

ENRIC MONTIEL, agència

Calderers, 5 - Tel. 83.03.62

MOBLES SOLER

Angel Guimerà, 6 - Tel. 83.00.44

ROSTISSERIA M. DEULOFEU

Donzelles, 31 - Tel. 83.09.62

CLIMENT FRIGOLA, pastisseria

CARBÒNIQUES FUYÀ

P. Romeu, 1 - Tel. 83.06.62

CA L'ANDREU, barberia

Passeig, 5

Aquarama SANT ANTONI

Comte Guifré, 21 - Tel. 83.03.21

JAUME FA, lampisteria

LLUÍS CAMACHO MORENO, pintura i

decoració - Maiena, 4 - Tel. 83.05.49

SOLEDAT, articles regal i llistes de noces

Panedes, 33 - Tel. 83.02.11

VILALLONGA - Confeccions

C/. Angel Guimerà, 24 - Tel. 83.02.55

CAL DEGOLLAT

Telèfon 83.01.29

RELOTGE NOU, CAMPANES VELLES

EL RELLOTGE NOU

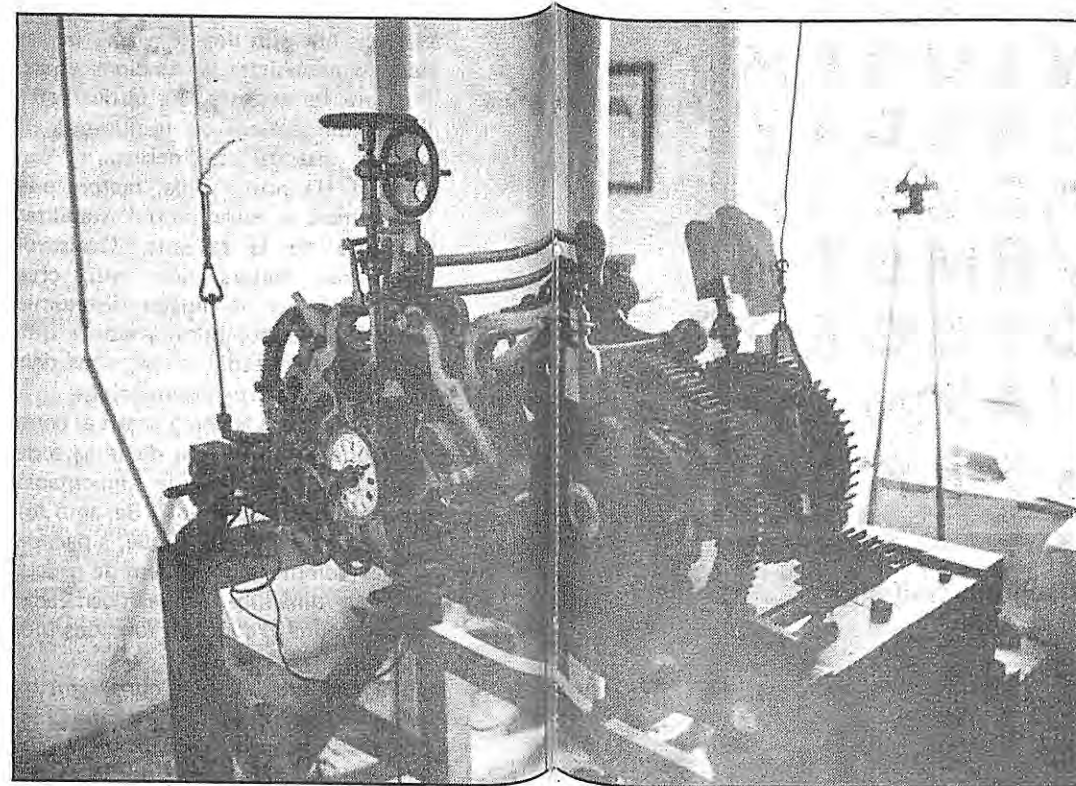
Un rellotge electrònic de quartz, d'una precisió de l'ordre d'un minut d'error a l'any, ha estat instal·lat al campanar. Això fa que sigui suficient aprofitar el canvi d'horari per mantenir el rellotge sempre a l'hora. Aquest va a 6 V de corrent continu i està preparat per continuar anant, malgrat hi hagi un tall de corrent de 6 ó 7 dies. Tanmateix, durant aquest temps no pot tocar ja que els motors van a 220. El motoret de les hores té una potència d'un quart de cavall i el dels quarts d'un vuitè de cavall.

El nou rellotge, situat a l'escala que va de l'Església al Cor, fa

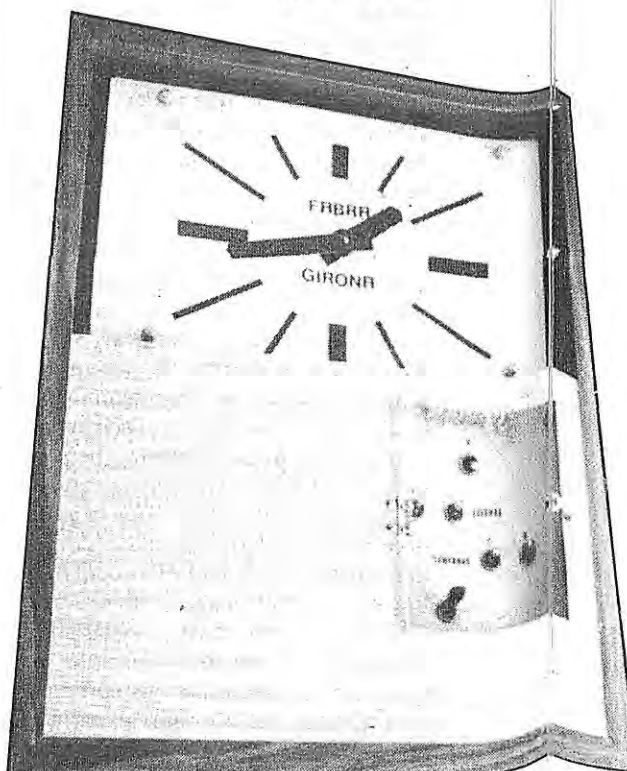
contacte a les hores i quarts respectius, de manera que el corrent passa a dalt, on els martells fan sonar les campanes. El martell de la campana de les hores s'ha conservat després d'alguns arranjaments. Quant a les campanes, en comptes d'estar a dalt de tot del campanar, on havien romàs fins ara, s'han baixat al mirador ja que la seva situació feia difícil i perillosa la tasca d'engreixament, la qual és indispensable perquè toquin bé.

L'esfera del rellotge, d'uns dos metres de diàmetre, no ha estat pas canviada, si bé s'ha pintat de nou el blanc del fons i els números, constant-hi ara el nom del rellotger i l'any: Fabra, 1985. Ell, en Joan Fabra, segueix l'ofici del seu pare qui ja l'any 1926 va posar el rellotge de la Devesa de Girona. Actualment en J. Fabra és qui pren cura dels rellotges de la Catedral i l'Ajuntament de Girona, el primer dels quals ell mateix va canviar no fa pas massa. Ha vingut posant, des de l'any 76, rellotges del tipus del de Llagostera a diversos pobles com: St. Jaume de Llierca, Cruïlles, Portbou, La Jonquera, Port de la Selva, Tossa, Lloret, Blanes, Malgrat, Baget, Rabós d'Empordà, Espolla, Mollet de Perelada, Viladrau, Campdevànol, Sta. Pau, Palafrugell, etc...

En el muntatge del nou rellotge també hi treballaren l'electricista J. Rufí i el manyà Jaume Romo.

A dalt: maquinària que feia anar fins ara el rellotge.
A baix: caixa on hi ha el nou aparell rector.

EL RELLOTGE VELL

El rellotge vell, fet a Roquetes (Castelló de la Plana), malgrat pugui tenir uns 50 anys, segons en J. Fabra, no presenta cap peculiaritat especial a part de la bellesa que li és pròpia per la seva voluptuositat i pels constituents tals com la corda i les peses.

Rellotges com aquest encara se'n fan de nous amb peses i tot, si bé amb la diferència que no hi ha corda sinó que funcionen amb motors. D'aquests n'hi ha per exemple a Pals i a Sant Antoni. Quant al de Llagostera, està en bon estat i funciona bé. El motiu de què sovint anés malament és que aquest tipus de rellotges requereixen engreixaments i reviment encarregada per fer-ho i aquí no hi era. Aquest quedarà

LES CAMPANES

on era fins ara i de moment continuarà marxant per la sirena.

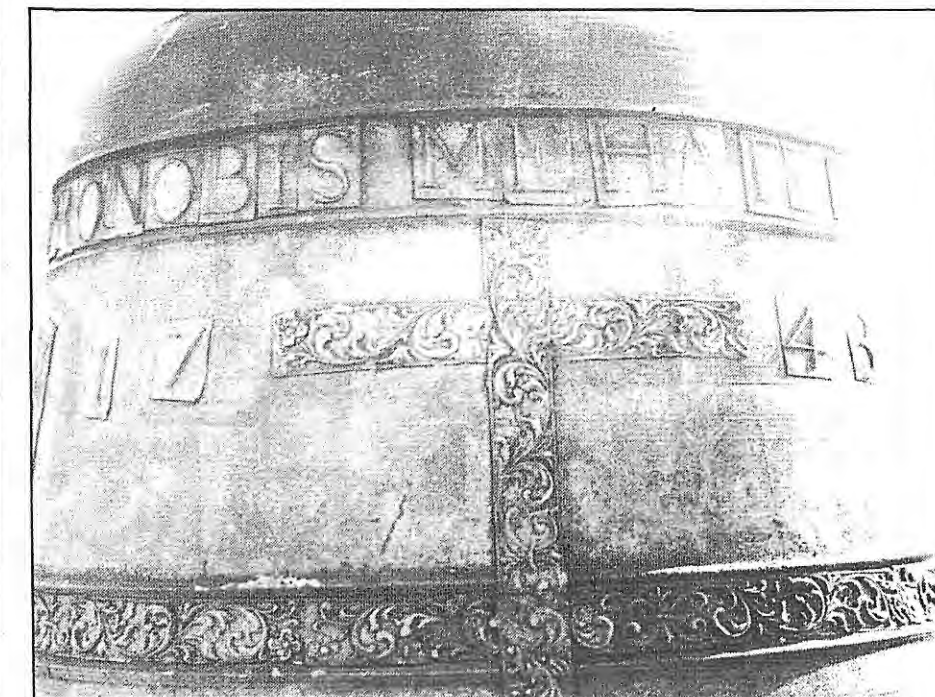
sions assídues, per la qual cosa es necessita una persona especial-

El nou rellotge Fabra és col·locat a altres llocs juntament amb un programador per tal que regeixi també els altres tocs de les campanes: a missa, tritlleig, a mort, etc... i la sirena. Tanmateix, el cost del programador és elevat i com que a Llagostera no va interessar que també toqués segons les activitats de la parròquia, es va decidir que de moment la sirena continuaria funcionant amb el rellotge vell fins que compressin un rellotge programador semblant al comptador que regeix el que els llums del carrer s'apaguin o s'encenguin, la qual cosa sembla ser que es farà ben aviat.

En baixar les campanes de la part més alta del campanar, on estan actualment, en Joan Fabra va adonar-se que eren molt velles, la qual cosa havia passat desapercebuda fins ara, degut al seu emplaçament de difícil accés.

La campana petita té ara 252 anys i la gran 139, tal com es pot apreciar en les inscripcions respectives. A la campana dels quarts hi diu: "Sta. Barbara, 1743. Nade-Olot Hora pronobis. Ne ha feta Pere Coromi" i a la de les hores: "Sta. Marta del 1846. Hora pronobis. Jose Texido me fecit. La Bisbal. Barbara Narcisa de Llagostera - Caritas".

Aquestes malgrat el temps no han estat rellevades de la feina i continuen tal com han fet durant tants d'anys tocant-nos les hores i els quarts.

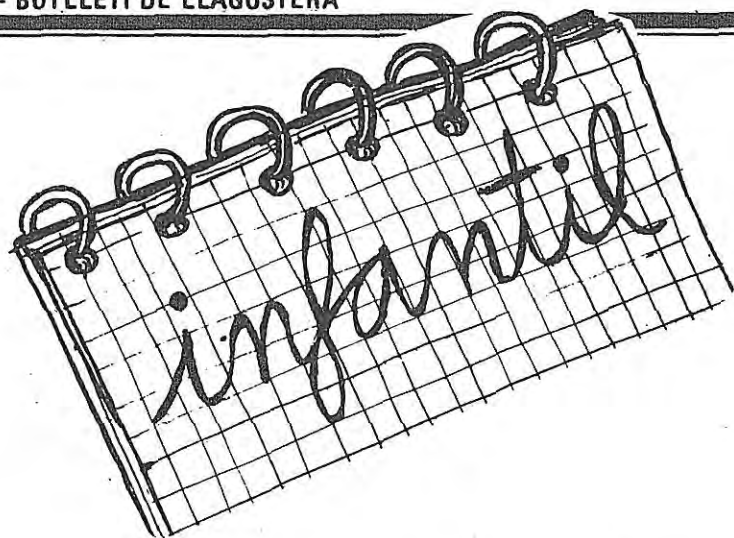

Primer pla de la campana dels quarts.

Fotos: JOVANET

El rellotger Joan Fabra instal·lant el motoret del martell dels quarts.

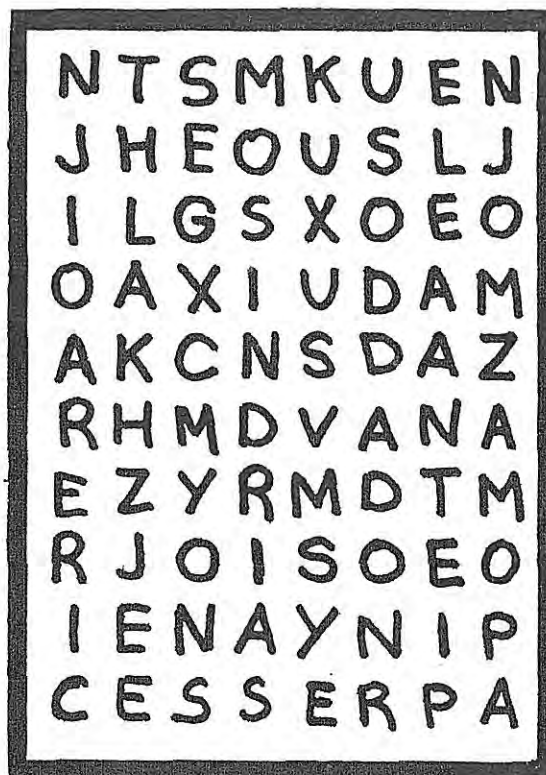

$$5 \square 7 \square 3 = 9$$

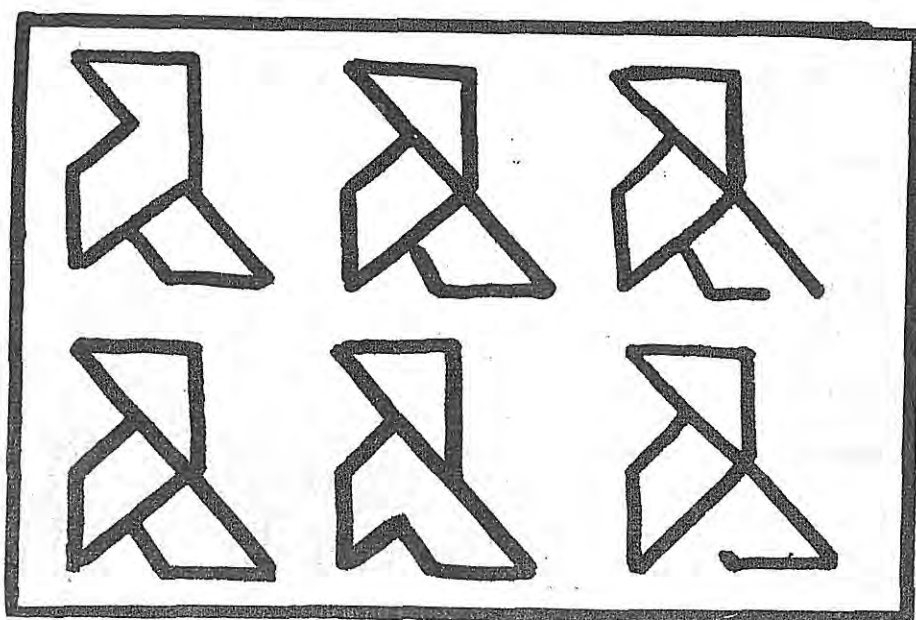
$$8 \square 2 \square 6 = 4$$

$$9 \square 8 \square 4 = 5$$

Sumes i restes

7 noms de fruites.

Quins són iguals?

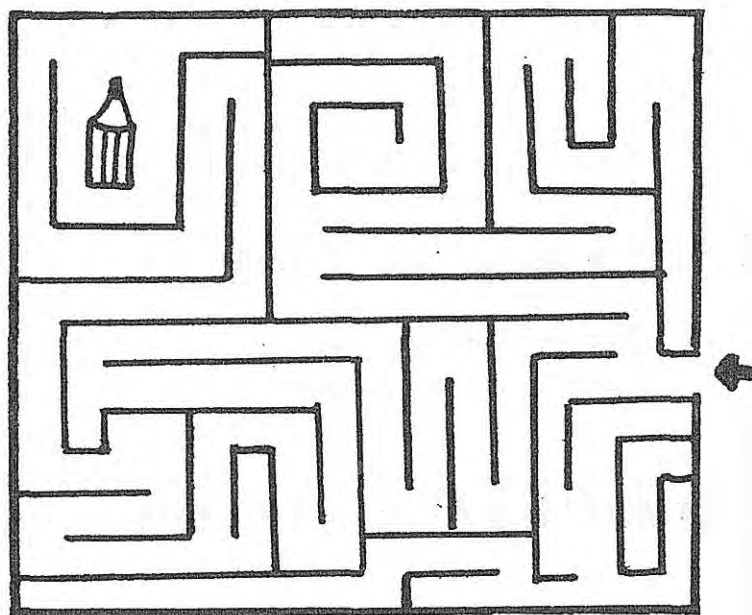
X R P

 B R L

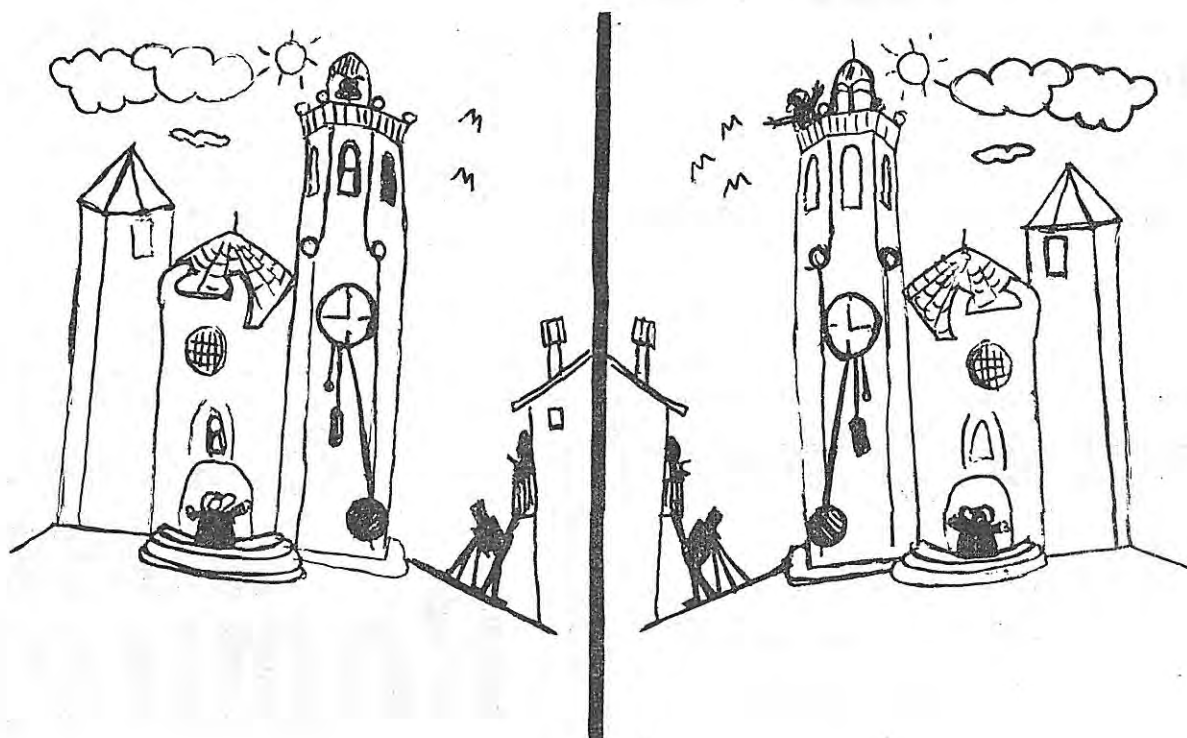
P P R

 C L L

Posa les vocals que falten.

Quin camí seguiràs?

7 diferències.

Passeig Romeu, 2 - Telèfon 83 01 41

TALLERS

SERVEI DE GRUA

Ctra. de Tossa, 13
Telèfon 830-389

LLAGOSTERA
(Girona)

ARA ÉS L'HORA DE COMPRAR

Cases de Protecció Oficial
Grans facilitats de pagament

DIHABSA ADMINISTRACIÓ, S. A.

Fivaller, 20 - Tel. 83.09.00

LLAGOSTERA

DISC-MUSIC

Discs - «Cassettes» - «Posters» - Bijuteria
Objectes de Regal

VIDEO - CLUB

C/. Comte Guifré, 25

LLAGOSTERA (Girona)

TRANSPORTS **JAPIC**

A TOT ESPANYA

Servei de Recaderia de
Llagostera a Girona, a Barcelona

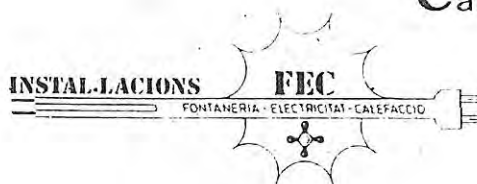
Carrer Girona, 16 i 20
Telèfon 83.01.83

LLAGOSTERA

Els hi ofereix els seus serveis de Fontaneria

Electricitat

Calefacció

Cristòfol Colom, 14 - Tel. 83.04.96

LLAGOSTERA

esports-moto-jorma-7

articles per a l'esport
cordatge de raquetes i
reparació de patins

carrer dels consellers, 3 - telèfon 83 04 56
llagostera

Construcciones
**JOSE
Ramirez**

Urbanización «Cal Curt»

Teléfono 83 02 26

LLAGOSTERA

Parlem de Catalunya

Seguirem parlant de Catalunya, si bé en forma més sintetitzada encara, ja que darrerament hem tingut el goig de conèixer l'existència d'un resumit llibre de l'historiador Ferran Soldevila, llibre que serveix per realitzar l'objectiu que motiva la idea d'aquest modest treball meu, consistent en fer conèixer, d'una manera fàcil i assequible la història de la nostra Catalunya, o sigui, del país de la nostra pertinença, buscant a saber, el per què catalans ens diem i catalans ens considerem.

Aquest llibre, mereixedor d'estar en totes les llars catalanes, s'anomena "Resum d'Història dels Països Catalans" i el trobarem a totes les llibreries al preu de 400 pessetes. No el deixeu de comprar.

Proseguint la relació del procés del fet nacional català —feta sempre en forma sintetitzada— ens trobem que arribats a l'acabament del regnat de Jaume I el Conqueridor (1276) aconseguida ja la formació de la Catalunya gran, feta en compliment dels acords amb i entre els diferents països veïns, es troba Catalunya en estat de plenitud que l'empeny vers una expansió exterior, tasca que realitzaran els successius monarques: Pere II el Gran i Jaume II el Just, Alfons III el Benigne i Pere III el Cerimoniós (1276-1387).

En aquest període el més esplendorós de la Catalunya nació, s'escomet la nostra expansió mediterrània. Sicília, Sardenya i Nàpols conegueren per llargs temps l'ocupació catalana. Es realitzaren també expedicions a terres d'Orient i es mantingueren relacions amb l'Àfrica Nord. De fet, s'havia arribat a la formació d'un veritable imperi mediterrani català, visquent-se uns cent-onze anys de glòria per a la nostra pàtria, essent aquest un cas d'orgull històric en plena edat mitjana.

Esperant seguir més endavant amb la narrativa sintetitzada de les nostres coses històriques, donarem avui part d'uns retalls d'escrits publicats força anys endarrera, substancials amb l'esperit del nostre patriòtic propòsit:

Retall sortit de la Història de Catalunya de Víctor Balaguer, publicada

l'any 1860:

"La España es un compuesto de nacionalidades, siendo sus provincias de hoy, lo que hace pocos siglos eran aún reinos y naciones y si bien la España actual tanto por su formación y posición geográfica, como también por sus límites latentes parece destinada incontestablemente a contener un pueblo único, reunido en cuerpo de nación, el hecho de que sus provincias fuesen antiguamente estados independientes con personalidad nacional, con idioma propio y con sus propias constituciones, usos y costumbres, indica que sí puede existir un pueblo único, unido en su conjunto, pero estructurado en confederación reconociendo y armonizando sus diversidades y en contra siempre del sistema de centralización, lógicamente contrario a sus peculiaridades".

"La Catalunya del gran rey Jaime I llamado el Conquistador ya dio en esto su ejemplo, pues al arrojar a los moros del reino de Valencia la constituyó en nación, no en provincia, quedando así organizados en confederación los tres estados de Cataluña, Aragón y Valencia".

"La historia particular de Cataluña puede decirse que comienza, con el establecimiento del primer conde de Barcelona (801) siendo su historia la de todo un país, de toda una nación, de toda una monarquía tan influyente como respetada, tan respetada como poderosa, tan poderosa como grande".

"La forman una reunión de soberanos con sus dinastías, sus conquistas, sus empresas y sus tratados de paz, sus alianzas y sus guerras, la forman una serie no interrumpida de grandes sucesos, de grandes glorias, de grandes empresas, con un sistema de gobierno peculiar, una constitución adecuada a sus costumbres, usos e industrias, un idioma con todas las condiciones de tal, unos anuales como no los tiene más ricos ni más brillantes ningún país y una historia no interrumpida por espacio de seis siglos de libertad constitucional, como no la tiene mejor la misma Inglaterra, que pasa por ser el tem-

plo de la libertad constitucional de Europa".

Altres còpies interessants:

"1.ª).— Yugoslavia, es una república federal que reconoce iguales de hechos y deberes a todas las comunidades históricas que conviven en el Estado y la posibilidad de que se organicen en función de sus propias características, lengua, tradición cultural, creencia religiosa, diferenciación étnica, etc. Sus seis repúblicas: Eslovenia, Croacia, Bosnia-Herzegoviana, Montenegro y Macedonia, cada una de ellas con su propia constitución y también sus dos regiones autónomas, Voivadina y Kossovo".

"El federalismo ha coesionado el Estado y se ha convertido en instrumento de perpetuación de una determinada forma de Estado, mientras el centralismo podía haber sido un elemento disgregado".

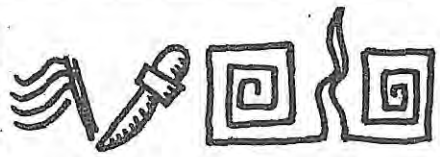
"2.ª).— Es preciso que se comprenda que Cataluña es un pueblo con una historia; cultura e idioma propio, por lo tanto sería razonable que se hiciera un pequeño esfuerzo para entender esa otra cara de la moneda, es decir, que la integración se haga de acuerdo con la realidad del pueblo catalán y no intentar que la realidad mencionada sea la que se adapte a la distintas sociedades que conviven en nuestro territorio".

Llagostera, octubre del 1985

Francesc Falivene

Síntesi Cronològica de la Prehistòria i la Història de Llagostera i Comarca

Núm. 13

DELS BARONS DE MONTCADA ALS DE CRUÏLLES

Any 1362.— El rei Pere III, el del punyalt o el Cerimoniós, va posseir el regne de Múrcia, Conca, Almeria i Molina d'Aragó; més tard va prendre al seu cunyat Jaume III, Mallorca i el Rosselló, quedant-li a aquest solament Montpeller, que a l'any 1349 vengué a França.

El del Punyalt va vendre a l'abat de Sant Feliu de Guíxols els drets de: bocatge, terratge i herbatge que tenia a: Sant Amans, Castell d'Aro, Vilaramà, Solius, Bell-lloc, Romanyà, Fenals, Calonge i Vall-llòbrega. Els pobles, però, continuaven essent de la batllia corresponent. L'import de la venda fou de 20.000 sous, que serviren per finançar en part el cost de la guerra amb Pere el Cruel.

En un document eclesial es confirma l'existència de Sant Ampèlit (església de Panedes) amb el nom de SANCTO POLEI DE PANADESIO, i l'església antiga de Cassà, amb el nom de Sancti Martino de Cassiano de Silva. L'abat Francesc Pou del monestir de Sant Feliu de Guíxols fa desmuntar el primitiu absis de l'església romànica per fer l'ampliació de l'església nova, que més tard es féu amb estil gòtic.

Any 1364.— Bernat de Cabrera fou ajusticiat a Saragossa pel seu comportament en la guerra dels dos Peres. A pesar de les grans victòries militars i polítiques que havia aconseguit a favor de Catalunya, el rei Pere, enganyat i instigat pel rei de Navarra i Enric de Trastámara, li firmà la sentència de mort, i la pèrdua de tots els seus béns materials i honorífics. Comprovada més tard l'equivocació i la mala fe dels denunciants, es restituïren a la família tots els béns.

A Girona es comença a construir el campanar gòtic de l'església de Sant Feliu, que s'inaugurà l'any 1406.

Any 1375.— El rei confirma la propietat del Castell de Llagostera, Lloret i Tossa a GASTÓ DE MONTCADA, senyor de Vilobí, i quint de Llagos-

tera, casat amb Elionor de Cervelló; el nomenà també **PRIMER BARÓ DE LLAGOSTERA**. Però en ésser Lloret i Tossa feu eclesiàstic del monestir de Ripoll, donà motiu a greus i llargs plets entre els monjos i els barons de Llagostera, fins l'extrem que el rei féu empresonar l'abat i va segrestar el monestir una temporada.

A Girona es continua amb les obres d'ampliació de la catedral.

Cassà de la Selva ja havia aconseguit del rei Pere III el nomenament de carrer i membre de la ciutat de Girona, per escapar així de les pressions i impostos dels drets senyorials.

Al Monestir de Montserrat per primera vegada es crea el Cor de l'Escolania que avui dia continua amb remarcable èxit.

El notari de Llagostera és Arnau Flota.

Any 1390.— Els pagesos, a causa dels abusos dels senyors, es revoltaren, ja que els havien augmentat excessivament els arrendaments i contribucions. Reclamant els drets de reunió dels REMENCES, autoritzats i reconeguts pel rei Jaume I l'any 1250, surten al carrer armats, cremem les escriptures, capbreus i censos, i també destrueixen les collites dels camps.

Amb aquests aldarulls destrueixen el castell de Cassà de la Selva, que feia poc havia estat recuperat per Gastó de Montcada, ajudat pels nobles de Girona i en contra dels veguers de la mateixa ciutat.

El castell de Llagostera estava defensat per en Joan Bernat de Cruïlles, casat amb Elionor de Montcada, filla de Roger de Flor i també hagué de rendir-se als remences.

Any 1391.— L'efervescència revolucionària es complica i la noblesa aconsegueix desviar el descontentament cap als jueus; destrueixen llurs calls de Girona, Lleida i Perpinyà, ocasionant moltes víctimes. Els jueus havien vingut de la Gàl·lia narbonesa i ja en temps dels visigots foren perseguits algunes vegades per raons religioses i també polítiques. Els jueus eren gent molt culte, activa i adinerada i al mateix temps poc respectada, a qui carregaven molts d'impostos. Solament els de Girona capital pagaven al rei direc-

tament, independent d'altres impostos, la quantitat de 13.300 sous d'or anuals.

Any 1398.— El rei Joan I el caçador, fill de Pere III, perdona els revoltats de Cassà de la Selva que destruïren el castell. Aquest rei va morir d'accident en una cacera i el va succeir el seu germà Martí l'Humà.

A la catedral de Girona en Pere Fàbrega col·loca el primer rellotge mecànic.

Els Vidal de Llagostera compren al prior religiós de la casa de Santa Anna de Barcelona, de l'ordre del Sepulcre del Senyor de Jerusalem, el mas de Can Vidal de Llobatera.

La família Guardiola de Sant Feliu, per rescatar el seu fill Bernat paga als pirates berberics 730 florins aragonesos, que eren 365 lliures barceloneses.

Any 1404.— El baró de Llagostera, Roger de Montcada, governador de Mallorca i amo de totes les baronies de la Selva, que comptaven amb més de mil focs, les havia comprades als hereus de la família Cabrera.

Aquest any van haver-hi molts de terratrèmols i morí molta gent, s'enfonsaren moltes cases de la comarca i la Torre Gironella de Girona.

Al DOMER principal de Llagostera li deien ANTON DE FABRICA, per la qual cosa se suposa que construí l'església actual a la part gòtica, i sobre l'antiga romànica.

Però fassana i campanar es van construir el 1730 d'estil barroc. L'altar major el 1778 i la porta el 1789.

En aquest segle XV es construïren moltes esglésies d'estil gòtic, però les cases es feien senzilles, sense cap categoria.

Emili Soler i Vicens,
col·laborador del Centre
d'Investigacions LACUSTÀRIA

L'enigma de l'esperit humà

Exposar una mica el caràcter que ha tingut un individu, és una tasca molt interessant. Però a vegades també és força embrollat, perquè és un tema no gens fàcil, i fins i tot és arriscat perquè solen escassejar fets certs, que són imprescindibles per poder formar l'objectiu que hom es proposa demostrar. De tota manera prosseguiré contant el que molt sovint em deia en Vicenç Valls i Ribot: *"quan seràs a les velles ven segur que et recordaràs de les grans veritats humanes que en el transcurs dels anys t'he contat"*. Per això ara trobo oportú encetar algunes de les més de pou de ciència espectacular que ell amb deler m'havia explicat tan sovint.

Fou un home d'unes conviccions de pensar poc usual, perquè les seves idees més aviat eren àcrates i solien decantar-se cap a la teoria que empara el bé comú dels individus. Per aquest motiu, se li notava molta molèstia quan era menat per algú, car amb prou feines ho tolerava de tant que estimava la llibertat. Per tant, no acceptava aquell costum tan arrelat i remot que la gent utilitzava: *"el meu amo fa això, o el meu amo fa allò altre..."* Ell sostenia, en aquest punt, que d'amo no en va tenir mai cap als llocs on va treballar, sinó que tots havien estat només els amos de la feina de llurs cases. Era partidari de la supressió de la moneda. Però si algú li demanava per l'èxit de la seva abolició deia: *"que cada moneda de pta. pesi 1.000⁺ kg. Així arribaria a invalidar-se inexorablement el diner. Doncs, qui podria dur tant de pes al damunt?"*. Si més no, durant la guerra civil, tot hi essent un home format d'idees avançades, no les va posar mai en pràctica, ni tampoc va actuar en cap sindicat, ni comitè organitzador de les col·lectivitats que es van constituir en aquell sinistre període a Catalunya. El seu comportament i actuació fou normal com un mer treballador al marge d'aquelles ruïnoses actuacions anarcosindicalistes. Es va distingir per home honest, bon tracte, puntual en els tre-

balls, faceciós i famós a les controvèrsies tertulianes pel seu domini de sarcasme excèntric. Tot això el féu conegut i escoltat de tothom a la vila. Molt sovint el seu humor era desconcertant, ja que no podia obrir la boca sense que hom no es posés a riure sense parar. (Més endavant seguiran algunes de les seves inesgotables anècdotes d'escomesa brusca humana). No tenia estudis superiors, però sí una memòria elevada, que li va permetre desenvolupar-se molt bé en la vida quotidiana. Havia estat President del Casino Llagosterenc i tingué altres responsabilitats socials. Tenia el do de crear acudits increïbles que encantaven i encara alguns surren per la seva singularitat. I el seu fort característic fou el cant, ja que hi tenia molta disposició i una oïda perfecta i fina. Només de sentir cantar dues vegades qualsevol cançó, ja se la feia seva. I quan cantava les cançons de segon, es pot dir que hi feia el que volia en millorament, fins i tot arribava a do-

nar una idea per expressar-les amb tons de fantasia i vocalitzacions perfeccionats. Malgrat tenir una veu petita i enrogallosa tenia el bon sentit de saber usar-la meravellosament. Recordem sinó, els duets harmoniosos, dolços i afinats que havien cantat amb el seu amic "Santiago" Ruiz, i que tots dos foren membres destacats de la rondalla "Els Bemols" de Girona.

Va treballar molts anys a casa. Quan servíem a la clientela gasoses i sifons, teníem el costum de cobrar tots els qui els repartíem. Així podíem enllestir més ràpid la feina. Però, per aquest motiu, si algun dia en Valls es trobava algun cèntim a la butxaca motivat per algun descuit, quan se n'adonava, venia tot seguit i et deia: *"té noi, aquí tens aquests quartos que no són pas meus!"* Quan vam comprar el camió Ford 8 cilindres, en va dir una de fresca. Sabia pels seus companys de treball que els feia molta il·lusió poder conduir-lo, i fins i tot es discutien amb cobejança qui seria l'afortunat a dur-lo. Sobre aquelles qüestions em va fer aquest comentari: *"tots aquests xicotets si gosessin es barallarien per conduir aquest camió tan gros. Mentre que jo, si fos al seu lloc, actuaria amb indiferència"*.

"-Així què demanaríeu vós?"

"-Que em deixéssiu anar amb un carret petit estirat per un burro. Marxar el dilluns al matí i no tornar a casa teva fins al dissabte a l'hora de cobrar".

Un dia érem a Girona. Feia molt poc que s'havien inaugurat uns excusats al damunt de la rambla. Ens hi vam arribar. Mentre orinàvem es va acostar darrera d'en Valls l'empleat de vigilància del local, que li deien "en sense", perquè l'havia perduda amb la malaltia que havia tingut a la sífilis. I aquell home tan estrany li va dir amb veu intransigent: *"Ep mestre! Feu el favor d'orinar més bé"*.

En Valls se'l va mirar arronsant les pestanyes i li va contestar: *"A veure si a quaranta-cinc anys volem ensenyar-me d'orinar"*.

En els viatges que solíem fer a Palafrugell, gairebé sempre ens venia a saludar en Josep Recolons. Un dia es lamentava dels seus fills, perquè no treballaven gaire. De cop i volta, en Valls li va suggerir: *"Mira Josep, abans els teus fills no t'hagín assolit a tu en aquest sentit, en tenen per temps, ¿et recordes de quan anares a la vaga demanant l'establiment de les 48 hores, i el teu pare et venia al darrera preguntant-te que sols desitjava que en treballassis la meitat?"*

Quan anàvem a berenar a la taverna de cal Oliva de Vidreres, s'hi formava un dels espectacles més interessants, emocionants i captivadors, ja que molts tapers del poble veí feien mans i mànegues per no deixar-se'ls perdre. Molt sovint s'hi podien comptar més de vint individus ansiosos de poder escoltar i dir-hi alguna cosa d'interès. En aquells debats amicals que s'hi projectaven amb tanta passió, si realment s'hagués hagut d'elgir un campió de les tertúlies, indiscutiblement que el trofeu se l'hagués endut en Valls, perquè era el més hàbil en el camp de la disputa i sabia improvisar amb rapidesa i coherència llurs discussions. Per això, jo a vegades li deia: *"Per què no us deanteu per la política?"*

Ell em contestava: *"la política la detesto; però si hagués estudiat per a capellà, ara ja seria Bisbe!"*. En aquesta banda de les creences religioses, abans de la guerra civil, un sacerdot amic seu li va demanar: *"vós que sou tan bona persona, per què no aneu a missa de tant en tant?"*

I ell li va respondre: *"no hi vaig perquè molts dels qui hi van m'hi sobren"*. El capellà va quedar parat, va somriure una mica, però va parar en sec de fer més preguntes.

Fa més de cinquanta anys, al bar de can Casimir Sais, en Valls i uns quants joves hi tenien una disputa molt acalorada i els crits feien acte de presència. De cop i volta, en Valls s'aixecà i s'acostà on hi havia aquells xavals presumits. Llavors es posà les dues mans planes sobre les pestanyes, igual com es fa quan hom vol dividir algun vaixell que passa prop de l'horitzó en mar, i els va dir: *"sento molts de crits, però és cert que no sé distingir ningú"*.

Queden encara moltes facècies, acudits i anècdotes per ser contades d'un home que fou tan peculiar i curiós. Però, l'espai per escriure al Butlletí de Llagostera és limitat, raó de pes per deixar dilucidar-les en una altra ocasió!

Josep Vila i Soteres

Recordances i Pensaments

Plaça del Castell o de l'Església

Quan era petita i anava a jugar amb la meua germana i germà, era i és plaça històrica, bufona, graciosa, airejada, quieta, ben guardada del trànsit rodat.

Margot, et diré el que amb el transcurs del temps he vist i m'han contat. De mentida cap, la veritat tota; també haig de dir-te que m'ha ajudat un amic de quan era joveneta, enjoguessada i riallera.

Els carrers que porten directament a la plaça del Castell són: Sant Pere, del Fred, Olivereta i de la Processó, i una escala de graons amples que surt de la plaça Dalt (de la Llibertat). Els carrers del Fred, Olivereta i Processó ho feien ans mitjançant un carrer desaparegut; avui ho fan per una escalinata arrambada a la muralla i un torricó. El carrer desaparegut era gairebé intransitable. A la primavera hi creixia l'herba. Els veïns i cases properes hi engegaven les oques i pollets, més ben dit, era més un prat que un carrer.

Les cases més properes a la plaça eren a cal "Xarino", a can "Cisterna", a can "Gil" i a can "Soò".

Quan teníem set, el meu germà donava unes quantes voltes al volant d'una pública bomba que hi havia prop de cal "Xarino" que donava a l'estiu aigua fresca, i templada a l'hivern, degut a la gran fondària que tenia el pou. La bomba lluí una bonica placa de pedra polida marcant l'any 1866, data de la seva entrada al seve dels veïns.

En un torricó agafat a la muralla hi havia la presó de baix i de dalt; la de baix molt fosca i poc ventilada. Sobre d'ella i en el mateix torricó, hi havia la de dalt, seca i airejada, amb un petit finestral reixat. Poques vegades s'utilitzaven, en tot cas eren poques hores o dies en espera del permís del trasllat dels estadants.

La "Geografia General de Girona", en les seves planes fa referència a l'any 922 (plana 115), i diu que "Locustària" fou comprat l'11 d'agost de l'any 922, per la comtessa viuda de Garindes a Em, fills de Bereudes. La residència senyorial de la Baronia era el Castell de Llagostera, i la del Procurador General de la Baronia va ésser construïda a principis del segle XVI aixecant-se l'edifici i capella coneguda per la Torre o Torre Alberti, agafant aquest nom perquè en aquella època era el nom del Procurador General de la Baronia.

Ostentaven el títol de Baró del Castell de Llagostera en el segle XVI els de Rocaberti i de Pruneda; en l'últim segle el duc de Medinaceli.

Un altre dia t'ampliaré més aquest tema.

El 1863 la casa Medinaceli va vendre en pública subhasta el Castell de Llagostera, essent adjudicat a veïns de Llagostera, que el compraren per a casa Capitular. Es ferén moltes obres de reforma.

En una pedra de la façana hi ha uns emblemes de nobles.

A la plaça hi està emplaçat el temple parroquial, església de Sant Feliu Neri, d'estil barroc la seva façana i altar major, i gòtic les seves naus.

En l'altar major un 10 de maig vaig fer-hi la Primera Comunió, sàpigues que abans es celebrava a l'església, sota la llum divina que escalfava l'ànima i l'esperit. Avui això és secundari, ja que la celebració principal és dintre un hotel que porta marcades 4 ó 5 estrelles, on es calenta i omple el cos i estómac amb saborosos "suquets", bon beure i escollit tabac.

Conformació, el món i les persones han canviat.

El seu cloquer és fantàstic lluint les timbrades campanes; al seu costat, sobre la mateixa església hi ha torreta que anomenaven "campanar de les bruixes", quan de veritat no és més que un acabament d'edifici i allotjament d'ocells i bàsties nocturnes.

Al davant del temple de l'església hi ha l'antiga residència senyorial de la Baronia del Castell, adquirida per uns llagosterencs per a Casa Capitular. Als baixos, fins uns anys entrat el segle actual, hi havia les Escoles Nacionals, grau Superior i grau Elemental.

El pis estava destinat a un departament de l'agutzil i un altre a Secretaria, i la resta, una gran sala pública on es celebraven els plens de les sessions de l'Ajuntament.

Diffícil dir el que passava. Al Consistori lluites entre els consellers populars i els consellers del cacic, Sr. Jaume Roure i Prats.

El col·legis ocupats quasi sempre per Srs. mestres interins. El mestre Sr. Ribera va ésser dels que féu sobresortir bons alumnes; els altres, per ésser interins, no podien demostrar les seves bones aptituds.

En el col·legi, grau superior, hi havia una espècie d'esgraus on s'asseien els alumnes; taules, pupitres molt pocs. També a un costat hi havia unes lleixetes amb bastants pedres diferents. Durant uns anys les escoles tingueren un gimnàs col·locat al petit pati; era petit però demostrava que el mestre Sr. Ribera cuidava també de la salut dels alumnes; hi havia unes anelles, unes paral·leles, un trapezi, una escala de fusta, una altra de corda i una corda nuosa i poca cosa més; haig de dir-te Margot, que jo hi badava i m'hi encantava des de l'altra banda de la reixa de ferro al costat de les escales, era per veure uns jovenets que saltaven d'un aparell a l'altre amb gran facilitat. Jo m'hi aturava i sentia dintre meu la reança de no poder ser un d'ells.

A la drete del cloquer hi havia un

local destinat a Jutjat Municipal i a Museu Local. Aquest el fundà el geòleg i remarcable pintor Mossèn Josep Gelabert, i té anècdotes curioses. A la caiguda del cacic de la vila Sr. Jaume Roure Prats, quan el seu fill Francesc era el jutge, els mobles de la sala portaren litigi per pretenir les dues parts polítiques que eren seus.

Una altra vegada feren comparèixer a la sala del jutjat, un porc de color negre com a cos del delictes per no reunir el pacte que tenien de pesar 100 carnisseres que el senyor rebedor no els hi veia. Els dos litigants eren un propietari i un masover una mica testaruts. El comerç que degollà el porc negre, que va ésser dipositat a dispesa en una casa particular, va trobar tot el fetge "pedregat". El porc negre demostrà que tenia més sentits que els dròpols testaruts.

Part de la guerra del 36 va ésser dipòsit del racionament de la vila. En enderrocar-lo, al subsol hi trobaren residus humans i alguna imatge religiosa el que fa pensar que en temps pretèrits va ésser cementiri parroquial.

Ara que parlem d'aquest local del vell jutjat, tant se val que t'escrigui el que em comtà un familiar d'una dona en flor, allargat per un amic íntim de l'home que l'estimava. Llegeix un resum del que m'han confessat:

"Es diu que el lloc on ella s'asseia s'hi sentia una flaire de rosa de "cent fulles". Em diu que un hivern, que molt bé recorda, de l'any 1918 en un dels finestrals reixat de l'antic jutjat municipal hi havia una flor; era una dona tendra i calladament ens estimàvem, era molt agraciada, entre els seus galons portava uns ulls blaus que parlaven i uns rojos llavis que cridaven uns altres llavis. N'era dona coneguda i

amiga i tractada; havíem menjat junts amb família, passejat sols, escoltat misses i oficis en diferents esglésies i llocs sagrats. Algunes vegades, no buscades, havíem trepitjat boscúries espesses i fosques, sense camí ni corriol, que criden la llibertat i temptacions carnals. Nosaltres dos no érem res més que un home i una dona que si sentíem el crit de la natura, callàvem i frenàvem la temptació, guardant per a un nou demà disfrutar del plaer considerat suprem i únic".

"El temps corria, volava, seguint camins corbats i indeterminats. L'amor familiar la portava sovint al costat de la seva mare, també freqüentment venia a Llagostera al costat de la tia i oncle, aquest, Secretari del Jutjat Municipal de la vila. Les cartes i trobades eren les nostres glòries i felicitats. Passen setmanes i setmanes silencioses, el temps sembla adormit... Ella es marià... Un dia l'atzar em deturà al carrer de la Constància de la vila; amb to suau i resignat i els ulls baixos em diu perquè no havia contestat la seva última carta. Llavors jo descloc la boca i amb paraules benèvols i manyagues dic una veritat, que jo no he quedat mai de contestar una carta i menys ho faria que vingués de tu, que per mi eres perla principal, volguda i estimada com una imatge sagrada... Silenci i foscor dintre nostre per la sorpresa... llarg mutisme... Els seus ulls perden llum i lluentor... dintre el seu cap hi passen tribulacions difícils de destriar; les nostres mans que tremolen s'agafen; a les nostres incolores galtes s'hi agafa un penós llarg i últim petó. La besada deixa un riell de suc llagrimonat... els dos ploràvem... a pocs dies es posà malalta... lluità amb la mort... Fi... La mort guanyà. Ella se'n va anar a un lloc més enllà... La Glòria".

Saber la no arribada de la seva última carta la matà.

Una criminal retenció d'una carta matà una dona flor i desgavellà un home.

Margot, em queden per dir-te unes coses que no es poden escriure, són perilloses per a un demà desconegut, t'ho diré a cau d'orella a la primera ocasió.

Per a uns homes la dona és instrument de plaer. Grossa equivocació, perquè les dones són com un mirall on molts homes s'hi mirallen per aprendre a ésser més homes i més volguts. El sacrifici que fa una dona per formar una llar familiar no té parella ni preu.

Jo, amb orgull dic i demostro que sóc femella i no dona feminista. Jo, com instrument que sóc de la procrea-

ció necessito l'home i em plau i agrada, el tinc com amic i company portador d'un plaer agradós, però mai seré un escarràs ni instrument per a un vici que corca la societat i el món sencer.

Les pessetes omplen les butxaques i l'estómac, fan créixer la veritat, però no omplen amb veritat cap amor.

Alguns homes i dones pensen que les pessetes porten amor. El que porten és un desvari que embruta la consciència de l'home i de la dona. Hem de pensar que quan un fals amor entra per la porta de la casa, tot el bo que hi ha dintre la casa surt per la finestra, i un altre dia tot són plorals que solament poc amagar l'espès i negre fum de la indiferència. Les dones estimem i desitgem que compreguin que som filles de la natura, que ens té assenyalat el nostre quefer que és impossible de violar.

L'altre costat de l'Església era tancat per una paret on hi havia una porta de fusta, l'anomenaven "el pati del campaner", hi havia dintre una escala de pedra que portava al cloquer i al lloc on eren les campanes. Fa pocs anys, en temps plujós, una paret minvava, apareixen restes humanes, testimoni i realitat d'un cementiri parroquial, tal vegada germà del de l'altre costat de l'Església.

Tu, plaça del Castell (últims de juliol del 1936), vas veure trepitjar i profanar l'Església per uns homes colèrics forasters que encoratjaven a altres de la vila. Desferen altars, el gran i majestuós orgue, l'armòni, capolaren el ric i vell altar major, no deixaren res per verd. Les tombes subterrànies protegides per gròsses i pesants lloses de pedra foren obertes i profanades. Les restes humanes les tiraren al sol empedrat de l'Església sense mirament ni respecte de cap classe, deixant-los a l'abandonament i descobert llargs dies. Els esglaons d'entrada a l'església els convertiren amb pujant per fàcil entrada de caruatges, camions i automòbils. Va ésser per un temps lloc de dipòsit del racionament de la Vila. Va ésser lloc de mals trastos i fins l'últim moment, dipòsit de camions i autos requisats que no havien de menester. El dia 25 de juliol a la tarda, diada de Sant Jaume, encara anaven traginant amb camions residus que hi havia a l'església fent mofa pel camí, de la religió amb vestimenta dels sacerdots.

La crema va ésser en un camp proper a la vila, entre la línia del ferrocarril de Sant Feliu a Girona, la carretera de Tossa, conegut pel camp Pelegrí de la casa Arxer.

Il·lusions i treball d'uns segles, tot fum i cendra. És una obra més de l'home.

El 23 de febrer del 1911 s'agrupà al toc i so de la campana, a la plaça del Castell de Llagostera, el Sometent armat de Llagostera, acompanyat de la seva pròpia, rica i majestuosa bandera, regalada per subscripció popular, que va ésser beneïda el 9 d'octubre del 1910, essent-ne padrí el senyor Martí Montaner Coris, i padrina la noble i virtuosa dama Na Maria Ferrer de Casanovas; aquest acte es celebrà per expressar sentit condol per la irreparable mort de la bondadosa padrina.

Ara, comptant amb el teu permís, donaré un petit pas dintre el llarg camí que ha recorregut el Sometent de Catalunya.

El Sometent veritable és fill de pares catalans. Una gent no catalana intentaron transplantar-lo a altres terres, inclús al Marroc... Fracassaren, hi faltava el seny i sang catalana.

El Sometent era un cos armat popular (durant temps) per perseguir els lladres i criminals i en defensa pròpia. Es convocava al so de la campana o corn. Era vinculat en els Usatges o recopilacions de les Lleis de Catalunya. La primera llei es deu al Comte Berenguer amb la divisa de "Pau i Treva".

Clergues, seglars, tots sota la mateixa bandera prenen les armes, lluiten aferrissadament, és a la batalla del Brucon quan són vençudes per primera vegada les tropes franceses des de la invasió.

Anys després, en acabar-se la primera guerra civil del General Diego de los Ríos, el reconstitueix en noves bases i es consigna la divisa "Pau, pau i sempre pau".

El 1873, en constituir-se la República, el Govern el dissol però es veu obligat a restaurar-lo el 1875.

L'any 1923, després del cop d'estat, el General Primo de Rivera publicà un decret instituint-lo a totes les províncies espanyoles, i a les ciutats del Marroc, però en venir la República el 1931 dissolgué els Sometents creats per la Dictadura. Avui no queda ni record del que fou "Institut de Sometents Armats de Catalunya".

Ara que t'he parlat curts moments del Sometent em ve a la memòria l'ocorregut un dia lluny passat, quan era tendra. En un acte de tancament de curs escolar, dos jovenets, alumnes del Col·legi, armats amb un trabuc i una escopeta, brusa blava i barretina vermella, recitaven un diàleg representant dos homes del pur i popular Sometent, començava així: "Si la pàtria

Foren temps excel·lents i privilegiats mentre governaren Jaume I el Conqueridor, Alfons II, Jaume II, Pere III, Ferran I, que l'anomenà Sometent Sacramental, Carles V, i Felip II.

El rei Felip V l'abolí totalment.

Quan a principis del segle XIX les Tropes Napoleòniques envaeixen Catalunya, el poble s'aixecà al crit de "via fora Sometent".

Catalana perillava, la bandera ondejava al so de la campana i sorollar del corn, cridant lo Sometent que faria ton cor noble per aixecar el poble i portar-lo a guerrear... Què faria... de vergonya em moriria si a la lluita no hi pogués anar...". El diàleg s'enfebra en llargs tons patriòtics.

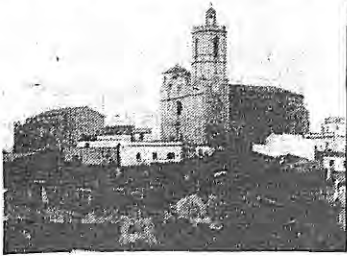
La concurrència s'aixeca, pica fort i molta estona. Unes dones s'eixuguen

els ulls... jo també plorava... Encara que nena em sentia dona catalana per lluitar.

* * *

Perdona'm Margot, si et sóc pesada en parlar-te tanta estona de la plaça del Castell, el meu pensar no puc deixar-lo en un cantó del meu cervell. Són recordances tradicionals d'un ahir.

La Diada del Dijous Sant, aproximadament a les quatre de la tarda, a la plaça s'hi reunien una vintena de

jovenets amb un garrot al braç esperant l'obertura del cancell de l'església. Obert aquest, asseguts a terra amb el "gaiato", feiem rodona, i a un senyal que donava Mossèn Pere Fàbregas, començaven a gorrrotejar fortament el terra. Durava de 3 a 5 minuts. El nom d'això era "anar a matar jueus".

Et contaré un costum del Dijous i Divendres Sant de començament de segle. Quan les campanes eren lligades, una petita colla de quatre nois sortien de la plaça del castell amb un aparell que s'anomenava "tenebres" i donava un so enfustat que avisava que un acte religiós anava a celebrar-se. Era un aparell rectangular de fusta forta amb un joc d'anelles de ferro que tustaven la fusta. Brasejant-lo fortament donava el so enfustat. El recorregut era: Plaça Dalt, Carrers Processó i Olivareta, Plaça del Mercat i voltants.

"Les campanes callaven, les tenebres sonaven".

* * *

Margot, no vull robar-te més temps, abuso de la teva bondat, o tal vegada et canso i això em porta a posar punt final, per avui, al que dintre seu porta la plaça del Castell de Llagostera.

Una bondadora i veritable despedida.

Bona nit.

* * *

Un adéu a tu plaça del Castell de Llagostera.

Adéu a les meves il·lusions i somnis de nena i gran. Adéu a tu plaça meva que guardes moments del meu primer amor. Adéu plaça estimada. Adéu.

Mentre em morí pensaré en tu i en l'adéu d'avui i afegiré: Adéu per sempre, per sempre adéu.

Rosa

D'onze a dotze

Apenes hagueren tocat l'última campanada al rellotge del Castell, el mestre va consultar el seu, un rellotge gros de plata, amb dues tapes llueints amb flors i ocells a tot el seu voltant.

«Basta!» va cridar donant un cop de regle sobre la taula, com afirmant l'ordre.

La classe s'havia acabat aquell matí assolellat de Juny de 1908, solament faltava resar les paraules de consuetud bo i agenollats als bancs, seriosos encara que nerviosos per sortir al defora el més aviat possible.

Aquell dia, com que ens vàrem apressar més del compte i algun company va començar a moure la porta abans de sentir-se les paraules de rigor del senyor mestre... «Pueden salir con orden», el professor ens obligà a repetir el res a cor.

«Os damos gracias Señor por los beneficios que aprendemos en la escuela que nos sirvan para nuestro bien espiritual i temporal. Amén».

Sortírem atropelladament a la plaça del Castell; enfocàvem tot seguit l'empedrat carrer de Rera-mur trobant-nos tot seguit costa avall per la baixada de Caldes cap al Prat de la Torre, camps a través, a galop, amb els braços estirats com ocells volant cap a l'ansiada llibertat.

Teníem una hora per endavant, d'onze a dotze, i calia aprofitar-la al màxim, per això els quatre estàvem d'acord d'anar a nedar a la riera del pont de ferro, a la gorga dels tres arbres, prou coneguda per tots. El dia calurós hi convidava i travessàvem camps i feixes, sense miraments, amb el fi d'arribar com més aviat millor a la gorga.

Per això ens vàrem trovar amb què, després de travessar un camp de blat,

quines espigues ufanoses eren a la nostra alçada, una veu d'alarma ens aturà en sec.

-Epl! On aneu tan cremats, sembla que no teniu aturador!.

Ens quedàrem sobtats, vermells i confosos. En Brunet, que era el més gran dot de la colla, s'excusà amb què com que feia molta calor, volíem tirar-nos a l'aigua.

-Però, que no hi ha per ventura corriols, camins, marges i voreres de camp? heu d'anar camps a través i atropellar-ho tot?... Això no són maneres... Això us ensenyen a estudi?

-És que teníem pressa i no sabíem el camí. ens excusàrem.

-Heu de tenir més cura i no trepitjar les viandes del camp.

De totes maneres moderàrem l'arrencada i arribàrem a l'aigua, suats i nerviosos, però ens despullàrem i «zast!» ens hi tiràrem com granotes sense gaires miraments. L'aigua era clara i tèbia que no tardàrem en embrutir-la nedant, tirant-nos-la a grapat i fent mil capbussons i correugudes. I al cap d'una estona...

-Hem de vestir-nos- digué un que ja havia sentit tocar tres quarts de dotze.

Vàrem sortir tots i ens vestírem depressa, però pel camí de retorn: Oh, sorpresa agradable! un camp de melons i xindries «vingué» a trobar-nos com per encant. Què haviem de fer?; no podíem pas despreciar aquella festa. En Ramon de Can Quaranta portava un ganivetot, començà a trencar el meló més gros, el més groc i flarós, però nosaltres, no podíem esperar i no teníem ganivet, començàrem a trencar-ne un altre, i un començà a trencar una xindria. Com que la fruita no es queixava, ni ens renyava ningú, aviat la sang de les xindries i el suc dels melons ens vessava per la cara i per la pitrera i tot.

La destrossa va ésser terrible, acabàrem quan el ventre nostre no n'admetia més. En arribar a casa resagver i amb poca gana, en vaig veure obligat d'empassar-me el plat d'escudella de costum per despistar.

L'endemà ni cal dir-ho, vàrem repetir l'atreuiment o intentàrem el ma-

teix. Ens ficàrem a l'aigua, jugàrem a desdir, feliços però en sortir-ne ens passà el pitjor... la roba havia desaparegut. Jo vaig donar l'alarma. L'Enric de cal Ferrer també. Vàrem sortir tots i ens dedicàrem amb afany a buscar-la.

El canyer estava intacte, però dels quatre pilons de roba no se'n veia ni resquícia. Tal vegada, en el xombo veí, correguérem cap aquell indret sense adonar-nos de què anàvem nus, completament despullats. En arribar al marge de la riera seca ens va sortir, alarmada, una dona que segava herba amb una falç.

-Fills del dimoni...! desvergonyits!... heretges!... Com us atreviu a sortir nus de la riera?... i a venir atrevits aquí a davant d'una dona...

-És que...- intentà explicar en Brunet.

-Res... no teniu modals ni vergonya...

I com que la trepa de vailets conills, seguien avançant, la dona s'enfurismava de valent.

-Què, encara teniu la barra d'avançar... però jo us juro que, si feu un pas més us tallo la titoleta, descarats!

I mentre cridava així, la dona logrà aturar-nos amenaçant-nos amb la falç lluenta enlaire, a punt de complir l'amenaça.

-És que ens han agafat la roba mentre nadàvem, i ara la busquem per si està amagada per aquí.

-Ah, Això ja és una altra cosa.

Reculàrem buscant entre unes mòdegues del bosc, però no podíem sortir lluny anant «conillets». Ens quedava el recurs d'agafar unes canyes... però, ...què?

Per sort, al final trovàrem entre brucs una gran pilota amb la roba de tots quatre. Ens vestírem tot seguit quedant amb el dubte de si aquella dona de la falç-ens havia conegut, ja que, amb les seves amenaces havia dit que ens denunciaria a casa nostra. Però en Vall-llosera digué.

-Com voleu que ens descobreixi si estàvem despullats!...

-És cert... no ens podia conèixer...

No va succeir res greu, però en arribar a casa meua, naturalment, recelós, desconfiat, ja que les notícies en el poble i en fets semblants, corren com un reguer de pólvora... vaig veure el meu pare que s'entretenia amb la corretja, mentre la mare posava els plats a taula.

Vaig contar-ne tres, (amb el meu germà havíem d'ésser quatre). Això em feia desconfiar..., però no, la mare servia el quart plat. Quant a la corretja es veu que hi feia un forat més, el pare deia que s'aflaquia degut a les ràbies que li fèiem passar nosaltres.

L'amenaça quedà resumida així.

-Mira -em va dir mentre m'ensenyava la corretja en front de la meua cara- M'he assabentat que uns bordegassos van a nedar a la gorga dels tres arbres de can Galceran, quan sàpida que t'ajuntes amb ells, et juro que el teu cul veurà la meua cara, ho tens entès?

-Sí pare... -i ens assegüerem a taula com si res hagués ocorregut.

Josep Calvet

EL LLARG CAMÍ D'UNA VIDA

El dia en què varen néixer
en la seva llar el goig va créixer
i els pares il·lusionats
estaven amb el fill encantats.

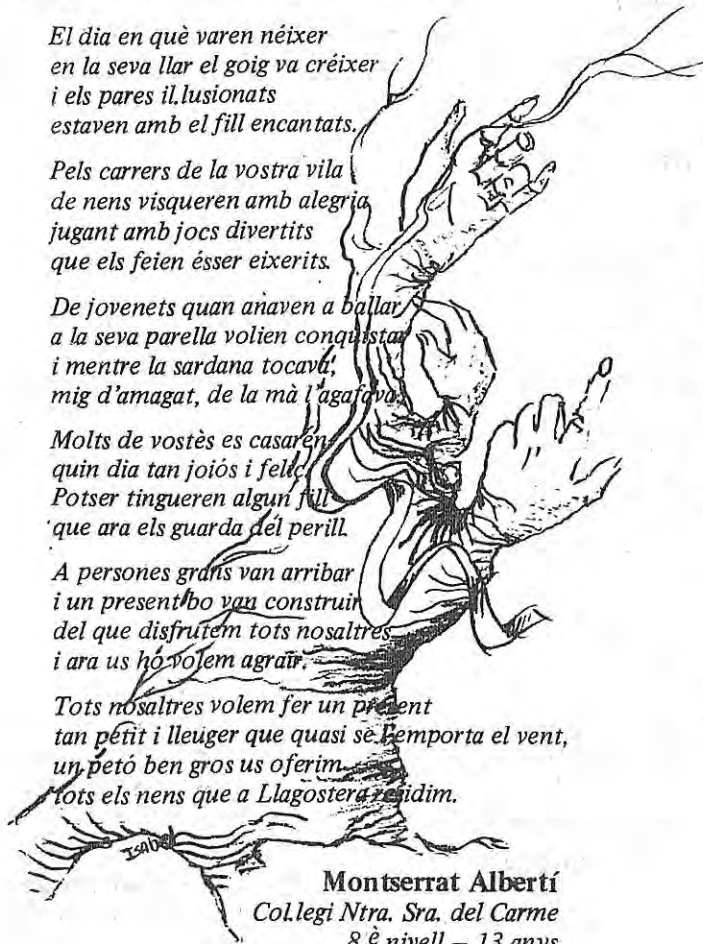
Pels carrers de la vostra vila
de nens visqueren amb alegria
jugant amb jocs divertits
que els feien ésser eixerits.

De jovenets quan anaven a ballar
a la seva parella volien conquistar
i mentre la sardana tocava,
mig d'amagat, de la mà l'agafava.

Molts de vostès es casaren
quin dia tan joiós i feliç
Potser tingueren algun fill
que ara els guarda del perill.

A persones grans van arribar
i un present bo van construir
del que disfrutem tots nosaltres
i ara us ho volem agrair.

Tots nosaltres volem fer un present
tan petit i lleuger que quasi se'l emporta el vent,
un petó ben gros us oferim
tots els nens que a Llagostera residim.

Montserrat Albertí
Col·legi Ntra. Sra. del Carme
8.è nivell - 13 anys

POESIA

TRISTA EXPERIÈNCIA

L'ocell s'ha parat a l'arbre,
el gat salta, i l'ha ferit.
Ara ja l'ocell no canta,
amb molts treballs ha fugit.

Una nena de la casa
que tot això ha ben vist
ho ha contat a sa mare
i sa mare li ha dit:
En aquest món filla meua
hi ha molts casos així
que un animal menja l'altre,
el gran ataca el petit.
Això passa també als homes,
l'interès els fa mesquins...

És una llei de la selva
que ens arriba fins aquí.

Josep Calvet

La revolució permanent

Poques vegades un escrit divagatori amb l'evident intenció de suggerir quelcom més, havia aixecat tanta expectativa, més o menys seriosa, com l'article de l'anterior Butlletí «*Sobre matrimoni i altres neures, o històries de casats, solters i separats*». Sovint, els petits lletraferits de poble, escrivim amb plena consciència de què no tenim gaires més lectors que els dits d'una ma. Per això, m'ha sorprès que una bona quantitat de benevolents llegidors s'hagin interessat per aquell intent d'assaig sobre les relacions de la parella i la família, és a dir, sobre la convivència i la comunicació, màximes expressions de la condició humana.

Curiosament, no ha estat solament gent jove qui ha preguntat per l'interrogant final, sinó que respectables persones casades i emmainadades, m'han fet arribar llur interès per conèixer la possible alternativa. Tot plegat confirma que hi ha molta preocupació al voltant de la crisi existent en el món de les relacions que conformen la naturalesa humana, sigui en situació de casats, amistançats o celibats.

Confeso que la responsabilitat em té atemorit, però em sento estimulat per tot el que, d'una manera o altra, pugui significar una renovació permanent. Malgrat tot, com puc carregar-me amb quatre paraules milers d'anys de tradicions i costums, que s'han anat succeint generació rera generació? Senzillament, perquè cal trobar el propi sentit de la vida.

Al contrari d'altra gent, una de les poques conclusions fonamentals a què he arribat és que, davant l'evolució de les coses, sabent el que no es vol, pot començar-se a saber el que es vol. És un gran repte plantejar un nou sistema de relació quan, amb tants segles d'humanitat, no s'han pogut arranjar aspectes tan primaris com els designis que fa 200 anys reclamava la darrera revolució per excel·lència «*Liberté, égalité, fraternité*». Ningú pot afirmar que això s'hagi

aconseguit, i només cal recordar Sud-Àfrica, Orient Mig, Amèrica Llatina, etc.

L'avortament, un assassinat?

La renovació del sentit de la moral que els darrers anys ha experimentat aquest país, és tan àmplia com irreversible. Amb tot, encara hi ha molta gent que creu que l'avortament és un assassinat, però n'hi ha més que ho veiem com una necessitat, i la majoria estem d'acord en què el més important és la prevenció, i no haver d'arribar a una situació que mai és desitjada per la dona. El matrimoni ha deixat de ser una exclusiva eclesiàstica, per fer-se civil, i tothom coneix la possibilitat de dir prou legalment i tornar reemprendre de nou l'aventura de la convivència. Ara, nombroses parelles joves estan convivint sense necessitat de contractes ni justificacions. Normalment, si venen els fills, s'aprofita per «regularitzar» una situació que, de no haver-hi la pressió familiar no tindria per què.

Precisament, els fills són un dels punts clau cara al canvi radical que hauria de tenir la nova relació de parella/família. Podem agafar dos exemples clars. Alguns matrimonis, amb la vènia de déu nostre senyor i moltes vegades de la ignorància, han sembrat la terra de fills, que per norma han hagut de créixer enmig de la misèria i les dificultats. Altres, amb els mitjans necessaris i probablement amb més amor per donar, no han pogut veure fructificar la seva convivència. Fent un incís, ara s'està avançant molt en aquest sentit, però em sembla que és una altra història.

En aquesta nova societat que en certa manera propugno, el «poder» dels pares sobre els fills, hauria de disminuir considerablement, la qual cosa no vol dir que estiguem parlant d'una deshumanització tipus «El món feliç» d'Aldous Huxley. Ben al contrari, es tracta de repartir més l'estimació, de tenir menys fills i compartir més l'amor.

Potser no em correspon afirmar-ho, però entenc que una dona no pot sacrificar la meitat de la seva vida en la reproducció i manutenció de la seva descendència. Recalco la «dona», perquè mai un pare sofereix en el seu cos els nou mesos de gestació i la llarga recuperació.

La por a la soletat

Descartant el matrimoni tradicional, convençut de què la parella no deixa de ser una altra «fórmula matrimonial», insisteixo en què la soletat no em fa cap gràcia. Precisament és la por a la soletat el que fa que molta gent s'aparelli sense estar-ne gaire convençuda. Fa un temps es deia que era per a tota la vida. Ara, al menys es pot canviar, però em sembla insuficient.

La por a la soletat és més forta a la vellesa i aquí sí que caldria un canvi radical. He viscut d'aprop el que representa tenir cura de persones grans. He vist com cuidar a bon morir, gairebé representa un enterrament en vida. Però això és un altre tema, i tenim una resposta pendent. El repte segueix en peu.

ESPORTS

Apunts per a esportistes

FUTBOL I REGIONAL. GRUP I

La U.E. Llagostera va començar amb mal peu els partits de pretemporada, amb uns resultats que donaven a entendre que l'equip de Josep Monells (nou entrenador de la U.E.) no estava al nivell desitjat.

Malgrat tot, de la nit al dia el Llagostera canvià d'imatge i d'ésser un equip de mitja altura passà a ésser aquell equip ràpid i tècnic en el joc i amb una gran forma física.

En els 5 partits disputats ha assolit 2 victòries, 2 empats i 1 derrota.

Aquests són els resultats:

SALT 0 LLAGOSTERA 2
LLAGOSTERA 4 BORRASSÀ 0
RIPOLL I LLAGOSTERA 1
LLAGOSTERA 1 ANGLÈS 1
PALAFRUGELL 2 LLAGOSTERA 1

MENJAR PER FER ESPORT

Malgrat que les accions d'un esportista puguin ser excepcionals, sempre són completament naturals. Les necessitats d'aliment d'un esportista, actualment són diferents a les d'una persona sedentària només en termes de quantitat i equilibri. No hi ha cap diferència, per exemple, amb un llenyataire o qualsevol altra feina que exigeixi esforç de debó. D'altra banda l'alimentació té un valor psicològic, i si a un esportista, se li pot fer creure que una dieta màgica crearà en ell capacitats sobrehumanes, ho farà. Pràcticament tot el que mengem i bevem ens pot proporcionar energia. En termes de quantitat, l'esportista, quan ha de fer grans esforços, ha de menjar aliments que li agradin i que no carreguin l'estómac. La quantitat dependrà en cada moment de les

seves necessitats totals d'energia, compostes de les necessitats «vegetatives» (allò que es necessita per mantenir-se viu), les necessitats «humanes» (per a totes les seves activitats esportives), i les necessitats «esportives» (entrenament i competició). I com a qualsevol altra persona, la bàscula li dirà si està menjant la quantitat correcta.

Necessitats d'energia

A l'esquema es veu que els esportistes, en general, tenen unes necessitats d'energia més grans que els que no ho són. Això només és cert per als que són sotmesos a un programa d'entrenament pesat i exigent. Les necessitats es redueixen dràsticament quan l'esport es fa ocasionalment i amb un entrenament mínim.

Cesc

NO ESPORTISTES. Necessitats alimentàries. Kcal. (calor)

Jubilats	•	2.300
Treballadors sedent.	•	2.500
Estudiants	•	2.900
Paletes	•	3.000
Pagesos	•	3.500
Miners	•	3.600

ESPORTISTES. Necessitats alimentàries. Kcal (calor).

Velocistes	•	4.600
Esports d'equip	•	5.600
Esp. llarga dist.	•	6.000
Esports molt pesats	•	7.000

«EL FUTBITO NOSTRE DE CADA ESTIU»

Sé, amb fonamentades raons, que aquestes lletres poden portar més d'un comentari, més d'una "mala interpretació".

En qualsevol cas, en sóc conscient; però no puc deixar passar per alt uns fets que poden acabar amb el futur del ja arrelat "Torneig d'estiu de Futbol-sala".

Aquest estiu n'hem celebrat la tercera edició, i el "Torneig" s'ha guanyat, a pols, entrar a formar part del que pot ser la tradició local: Futbol-sala cada estiu, i per molts anys!

Ara bé, s'ha de prendre consciència del que representa aquest, de com s'ha d'enfocar per fer-lo cada any més gran i no per tornar-lo a l'anonimat.

Per raons militars, el primer "Torneig" no el vaig poder viure de prop, però a les dues últimes edicions hi he participat, com tantes dotzenes d' "improvisats esportistes d'estiu".

No crec errar-me, cercant les raons que van portar a la nostra pista polispòrtiva l'esmentat "Torneig".

Primera, i primordial: FER ESPORT.

Segona, i d'agrair: ESPECTACLE POPULAR.

Tercera, i necessària: PARTICIPATIU.

Tots aquests arguments: "fer de l'esport un espectacle popular i participatiu" no serien res, en aquest cas, si no tinguessin com neix d'unió un senzill i significatiu mot: AMISTÓS.

Quan aquests conceptes desapareixin, enterrarem el nostre benvolgut "Torneig" en el més absurd dels oblids.

Crec que comença a quedar clar a què ve tot això. Vaig al gra, però abans un incís.

Al calendari hi havia dos grups, de 6 equips, per a la primera volta. Per a la segona, tipus "play-off", només quedaven 6 dels 12 equips inicials. Aquesta segona volta ens donaria 4 semifinalistes. I d'aquestes semifinals, òbviament, en sortien uns finalistes.

Prescindirem de resultats, de noms. Suposem que haurà guanyat el millor, com ha de ser (això ho escric a 24 hores de la final).

Els felicito, i punt.

Precisament, el que a baix signa, integrava un dels equips que va quedar fora a la primera volta. Per això he començat parlant d'una possible "mala interpretació" i per això, també, vull deixar clar que "el meu parer" és compartit per molts integrants d'equips que sí han arribat a la segona i tercera volta.

La nostra ambició (de l'equip, vull dir) era mínima a nivell de competició però, personalment, cadascun dels integrants tenia ben apresos aquells arguments de què parlàvem fa una estona: ESPORT-POPULAR-PARTICIPATIU i AMISTÓS.

tenció de què, això, pugui portar absurdes interpretacions.

Si el Torneig s'ha fet possible, i ha "agafat grau", és gràcies als "improvisats esportistes d'estiu" que combreguen amb la doctrina de l'AMISTÓS i esperen l'estiu per poder fer un equip i inscriure's a la competició. Saben que es trobaran, com cada any, amb autèntiques "figures" del futbol-sala. Són conscients de què el seu paper pot ratllar els paràmetres del ridícul públic, essent "apallissats" pels equips de més nom.

Acceptant totes aquestes perspectives, sortiran a la pista a jugar.

Feta aquesta puntualització, repre-
nem el fil.

L'Organització del Torneig ha errat,
ha perdut els papers.

Ha relliscat, en definitiva.

I no vaig a trobar tres peus al gat ni a criticar destructivament la feina feta. He viscut organitzacions, complexes, de molt a prop i sé de les complicacions i mals de cap com ningú.

Però en aquest cas, m'atreveixo a afirmar que el CRITERI seguit per l'organització ha estat ERRAT.

El sistema Play-Off (importat, com no? dels EE.UU.) pot donar bons fruits en les competicions d'alt nivell i on, en joc, hi ha interessos molt més que esportius.

Decididament, en el nostre Torneig, el sistema de l'última edició només pot aconseguir, amb el temps, tornar-lo al no res.

Els meus arguments, dels quals n'estic convençudíssim, crec que són evidents; i repeteixo que no tinc cap in-

No més.

A la fi de l'encontre, cansats, prendran un refresc i se n'aniran al llit. "L'esforç ha estat massa"...

Però aquests equips, malgrat el ridícul, malgrat la manca de resultats, volen jugar.

I el que no pot ser és que, "per dolents", hagin de veure dues terceres parts del Torneig des de la banda.

Tot això amb l'aggravant de què aquests equips "de riure", també han pagat, en concepte d'inscripció, la mateixa quantitat que els altres.

Tema delicat, l'econòmic, que de moment evitem. El riu dels "mals entesos" es desbordaria perillosament. Més endavant...

Ara per ara, el tema és l'estrictament esportiu. I no puc deixar una crítica en l'aire sense donar possibles solucions. Seria innoble.

El Torneig 84, amb el seu sistema de lliga, se'm presenta com el patró

a seguir en el futur. Que TOTHOM pugui jugar MOLTS PARTITS.

A la fi, òbviament, una final.

El sistema actual és un peix que es menja la cua. Els dolents, per jugar poc, no s'apunten; equips "bons", es poden comptar amb els dits de mitja mà... el principi de la fi.

Tres o quatre equips inscrits i un torneig, en minúscules, que no serà més que la "prova de força" que dues "bandes rivals" esperen per assolir l' "hegemonia del barri".

Decididament, el futur del nostre Torneig, en majúscules, no ha d'ésser pas aquest.

El fet de què aquest estiu 12 equips hagin desfilat per la Pista, és prou significatiu de les ganes de jugar que té la gent.

Per al 86, organitzadors, no oblideu

tota aquesta gent, tots aquests "improvisats esportistes d'estiu" que són els que han fet gran i important el nostre Torneig.

O és el vostre?

Si fos així, una altra solució per al futur:

Es contacta amb mitja dotzena d'equips de nivell, d'èlit, i se'ls fa venir a COMPETIR. No a jugar.

Amb premis, amb àrbitres (no còmics), amb publicitat, amb tot allò que, en definitiva, ha de tenir un torneig d'aquestes característiques.

I si "l'invent funciona", si es pot fabricar un torneig com aquest, el més gran elogi que pugui trobar serà per a vosaltres, com a organitzadors.

Ara bé, no crec que això interessi massa a ningú. O, matitzant, no interessa si ha de comportar la desapa-

rició del Nostre Torneig, del de la gent que l'ha fet possible.

En el fons, em fa fins i tot gràcia, pensar en les cares de la gent que "van d'estrella" i que, en un torneig com aquell, potser sortirien escaldats davant la sorpresa generalitzada del públic.

Tenim, o teniu, o tenen, un any per sosperar "pros i contres".

L'estiu 86, més fort que mai, el nostre futbito de cada dia.

Per a la història queda la tercera edició.

Un guanyador, "Llagostera F.S. - Black Cat". Un finalista, "Autònoms 19". Un tercer, "Pulimax" i un quart classificat "Spandau Ballet".

Darrera d'ells, vuit equips sense els quals no hi hauria ni tan sols un guanyador.

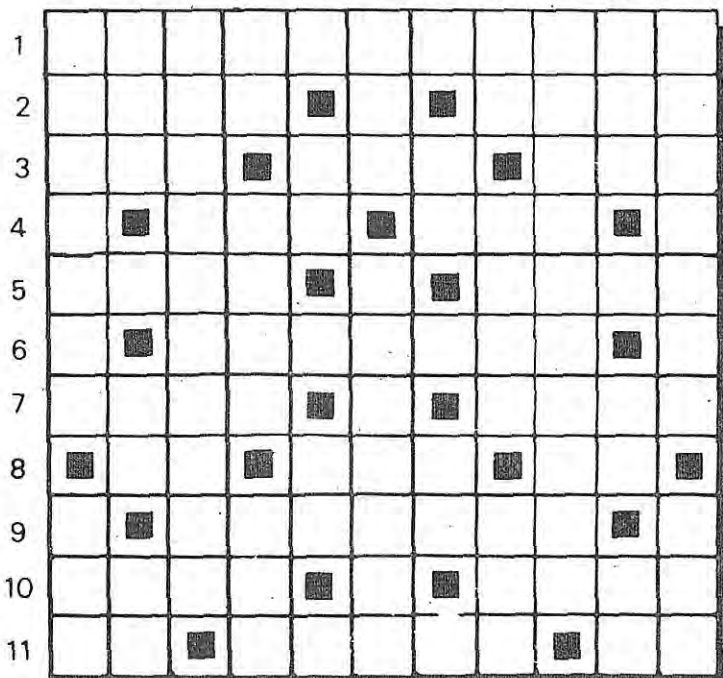
Lluís Vert Agost 85.

mots ENCREUATS

HORIZONTALS: 1.- Brinc per escurar les dents. 2.- Transpiració. Plaent als sentits. 3.- (En castellà) Gos. Topada violenta. Mil cent cinquanta. 4.- Lletre grega. Riu de Sibèria. 5.- (Al revés) Escudella. Plantígrad. 6.- Patriarca de l'antic testament. 7.- Esclafa. Líquid que circula en les plantes. 8.- Satèl·lit de Saturn. Sense coure. Timbre de la veu o de la música. 9.- Nou canvi. 10.- Vehicle de dues rodes. Personatge mitològic fill de Dèdal. 11.- Campió. Ara mateix. Soroll.

VERTICALS: 1.- Fa commoure. Nom de lletra. 2.- Treballa amb molt fatic. Interjecció de dolor. Part sòlida del cos animal. 3.- Reforç en el parament d'una paret. 4.- Antiga ciutat de Caldea. Famón conjunt musical actual. Divinitat grega. 5.- Símbol del coure. Dos-cents. 6.- Vall del Ridaura. Habitacle rudimentari. 7.- Riu d'Itàlia. Article. 8.- Pronom reflexiu. Abrigall de pell en forma de serpent. Camí. 9.- Afecció a les monedes i medalles. 10.- Bastó per jugar a billar. De qualitat. Carta principal. 11.- Dona del Sultà. A favor de.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11

SOLUCIÓ

VERTICALS: 1.- Escruix. Ema. 2.- Sua. O. A. Os. 3.- Recanvi. P. 10.- Moto. C. Icar. 11.- As. Suara. So. 6.- I. Abrahm. N. 7.- Xafa. R. Saba. 8.- Io. Cru. To. 9.- E. 3.- Can. Cop. MCL. 4.- R. Tau. Obi. T. 5.- uor. B. B. Ossa. 1.- Escrudents. 2.- Suor. R. Suau.

BRICOLATGE DE L'AUTOMÒBIL

Tota mena d'accessoris
i consell perquè vosaltres
sigueu els mecànics
del vostre cotxe

Ens trobareu a:
c/. Camprodon, 26 - Llagostera

Sempre al vostre servei

Exposició, Venda i Reparació de:

**RADIO - TV-COLOR - HI-FI
VIDEO - AUTO RADIO I
MUNTATGE D'ANTENES**

REPRESENTANT OFICIAL DE:

TOSHIBA

C/. Barcelona, 12
Telèfon 83 04 30

LLAGOSTERA
(Girona)

RENAULT

Agència

Ramon Gurnés Vall-lloera

Passeig Tomàs de A. Boada, 16
Tel. 83 04 75
LLAGOSTERA (Girona)

**Taller
CASAS**

REPARACIONES DE AUTOMOVILES
Y CAMIONES

Agente

SEAT

Audi

VOLKSWAGEN

Vea nuestra amplia gama Nacional e Importación

HUMET

RIEGO POR ASPERSION - BOMBAS

C/. Camprodón, 49 - Tels. 83.02.25 - 83.02.37

LLAGOSTERA

DINAMICS

...ON ELS DINERS TENEN MÉS VALOR.

*El preus més
interessants*

Passeig Romeu, 32 Telèfon 83 01 56

LLAGOSTERA